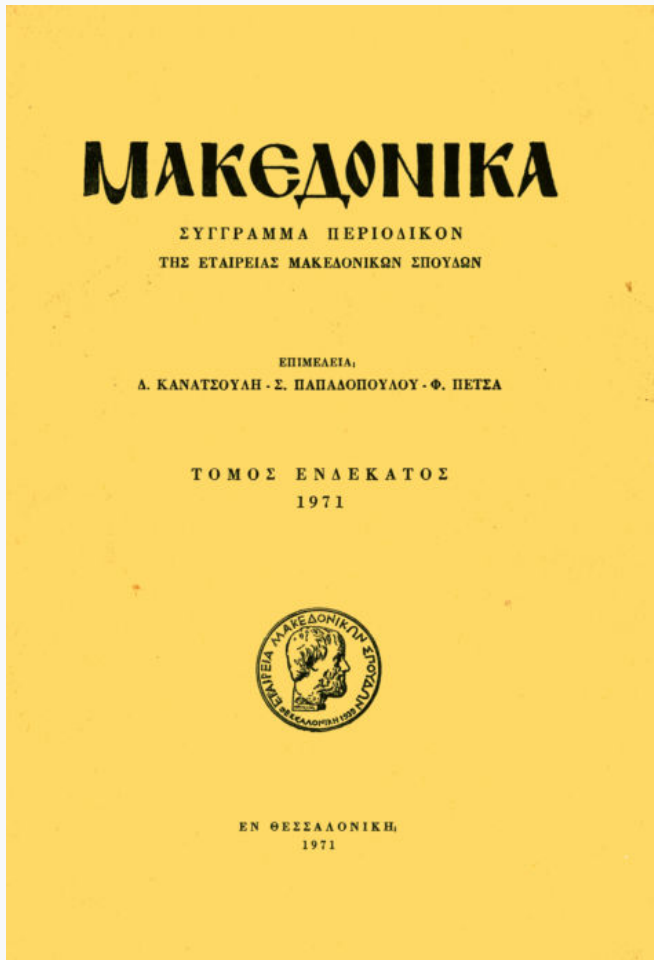

Μακεδονικά

Τόμ. 11, Αρ. 1 (1971)

Istorija na Makedonskiot Narod («Ιστορία του Μακεδονικού Έθνους») τόμ. β', γ'

Αθανάσιος Αγγελόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.963](https://doi.org/10.12681/makedonika.963)

Copyright © 2015, Αθανάσιος Αγγελόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Αγγελόπουλος Α. (1971). Istorija na Makedonskiot Narod («Ιστορία του Μακεδονικού Έθνους») τόμ. β', γ'. *Μακεδονικά*, 11(1), 459–479. <https://doi.org/10.12681/makedonika.963>

Ἐδῶ μένει ἀκόμα νὰ ποῦμε λίγα γιὰ τὴν ἐπιμέλεια καὶ τὴν τυποτεχνικὴ ἐμφάνιση τοῦ τόμου. Συμπληρώνεται μὲ Εὐρετήριον Ὀνομάτων, χωριστὰ ἑλληνικῶν καὶ ξένων (σ. 419-432), Εὐρετήριον Λέξεων, ἐπίσης χωριστὰ (σ. 433-436) καὶ Πίνακες εἰκόνων ἐκτός κειμένου (I-LXXXIV). Λείπει: Κατάλογος τῶν εἰκόνων καὶ τῶν σχεδίων (ἐντός καὶ ἐκτός κειμένου). Ἐνας χάρτης τῆς Μακεδονίας ἐπίσης εἰδικὰ ἐτοιμασμένος, θὰ ἴταν σκόπιμο νὰ συνοδεύῃ τὸν τόμο. Καὶ ἓνα χρονικὸ τοῦ Συμποσίου θὰ ταίριαζε γιὰ τὶς δραστηριότητες ἐκτός τῆς αἰθούσης τῶν ἀνακoinώσεων, μάλιστα γιὰ τὴν ἀλησμόνητη ἐκδρομὴ στὴν κοιτίδα τῆς Μακεδονικῆς δυνάμεως (Πέλλα, Ἐδεσσα, Μιέζα, Βέροια, Βεργίνα κ.λ.).

Ἦταν οὐσιώδης μέρος τοῦ Συμποσίου ἡ γνωριμία μὲ τοὺς πρόσφατα ἀνεσκαμμένους τόπους, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ γράμματα, ποῦ ἔστειλαν οἱ ξένοι μας. Δὲν γίνεται οὔτε μνεία στὸν πρόλογο γιὰ τὴν ἐκδρομὴ. Ἀλλὰ ἂν θεωρήθηκε τερπνὴ ἀπλῶς ἡ ἐκδρομὴ καὶ ὄχι ἀφέλιμη, ἀναντίρρητα θὰ ἴταν χρήσιμο νὰ καταχωρισθοῦν στὸν τόμο τῶν Πρακτικῶν τοῦ Συνεδρίου ὄχι μόνον οἱ προσφωνήσεις καὶ οἱ ἀνακοινώσεις, ἀλλὰ καὶ τοῦ καθηγητοῦ Edson οἱ συμπαραστατικὲς παρατηρήσεις καὶ οἱ συζητήσεις, ποῦ ἀκολοθοῦσαν τὶς ἀνακοινώσεις. Ἠχογραφήθηκαν ὅλα. Γιατί, ἂν ὄχι γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν!

Λάθη τυπογραφικὰ σ' ἓνα πολὺγλωσσο τόμο εἶναι ἀναπόφευκτα. Δὲν εἶναι πολλὰ ὅμως. Γιὰ δεῖγμα μόνον σημειῶνω τὸ «Μελετεῖον» (σ. 195), «ὑποσημείωση» (σ. 235, σμ. 5), überschri eben (σ. 316) καί, στοὺς Πίνακες, λάθος στὴ λεζάντα τοῦ πίνακος VI (τὸ ἀριστερὰ δεξιὰ), χωρὶς θέσις ἡ ἡμερομηνία στὸν πίνακα LXII κ.λ. Τὸ χειρότερο μὲ τοὺς πίνακες εἶναι ὅτι δὲν τυπώθηκαν ὅλοι καλά. Στὰ Εὐρετήρια παρατηρῶ ὅτι ἡ «Νίκη τῆς Σαμοθράκης» καὶ ἡ «Ροτόντα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου» μῆκαν στὸ Εὐρετήριο Ὀνομάτων (σ. 422 καὶ 423), ἡ «στοὰ Incantadas ἐν Θεσσαλονικῆ» καὶ τὸ «Arch of Galerius (Thessaloniki)» μῆκαν στὸ Εὐρετήριο Λέξεων (σ. 434). Μάταια θὰ ἀναζητήση κανεὶς ὀνόματα, ὅπως Ichnae, Lete καὶ πολλὰ ἄλλα. Ὅσα εἶναι στὶς ὑποσημειώσεις, φαίνεται, δὲν καταχωρίσθηκαν στὰ Εὐρετήρια.

Ἀλλὰ τὸ τελικὸ συμπέραςμα εἶναι ὅτι ὁ καλοδεμένος τόμος καὶ ὡς τυποτεχνικὴ ἐμφάνιση καὶ ὡς περιχόμενον εἶναι εἰκόνα ἀντάξια ἐνὸς Διεθνoῦς Συμποσίου, ποῦ ἀπετέλεσε σταθμὸν στὴν ἱστορία τῶν Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Μακάρι νὰ ἔχουμε σύντομα τὸ Β' Διεθνὲς Συμπόσιο γιὰ τὴν Ἀρχαία Μακεδονία, ἐξ Ἰσοῦ ἐπιτυχημένο καὶ ἐξ Ἰσοῦ καλὰ δημοσιευμένο.

Πάτραι, Μάρτιος 1971

ΦΩΤΙΟΣ Μ. ΠΕΤΣΑΣ

Istorija na Makedonskiot Narod («Ἱστορία τοῦ Μακεδονικοῦ Ἔθνους») τόμ. β', γ', Σκόπια 1969.

Τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ἑθνικῆς Ἱστορίας τῶν Σκοπίων ἐξέδωσε τὸ 1969 τὴν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀναγγελθεῖσαν «Ἱστορίαν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἔθνους» εἰς τρεῖς τόμους. Ὁ πρῶτος τόμος περιλαμβάνει γεγονότα ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων μέχρι καὶ τοῦ 18ου αἰῶνος μ.Χ., ὁ δεῦτερος ἀναφέρεται εἰς τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος μέχρι τοῦ τέλους τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου καὶ ὁ τρίτος ἐξετάζει τὴν περίοδον μεταξὺ τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων, ὡς καὶ τὰ γεγονότα τῆς «λαϊκῆς» ἐπαναστάσεως εἰς τὸν ἄνωρον τῆς Μακεδονίας (1918-1945). Παρουσιάζει καὶ κριτικὴν τῶν κυριωτέρων σημείων τῶν δευτέρου καὶ τρίτου τόμων ἐπιχειροῦμεν ἐνταῦθα.

1. Ὅπως ἔγινε π.χ. στὸ Α' Διεθνὲς Συμπόσιον Ἑλληνορωμαϊκοῦ Ψηφιδωτοῦ στὸ Παρίσι τὸ 1963, ἰδὲ *Mosaïque gréco-romaine*, Paris 1965.

Β' Τόμος

Ι. Ο υπό παρουσίαν δεύτερος τόμος διαιρείται εις ἕξ μέρη· τὸ πρῶτον (πέμπτον εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Σκοπίων), ἐπιγραφόμενον «Παρακμὴ τῆς Φεουδαρχίας καὶ ἀπαρχαί τῆς κεφαλαιοκρατίας ἐν Μακεδονίᾳ» (σ. 5-75), περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς κατὰ σειράν κεφάλαια:

Α'. «Ἡ Μακεδονία κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος» (σ. 7-23). Ἐνταῦθα ἐρευνῶνται τὰ θέματα: αἱ κοινωνικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ μεταβολαὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Μακεδονίας, ἡ ἐπίδρασις τῶν ληστοσυμμοριακῶν ἐπιδρομῶν ἐπὶ τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, ἡ ἀνάπτυξις τῶν πόλεων καὶ τέλος ἡ πρόοδος τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου εἰς τὸν χρόνον τοῦτον.

Ἡ ὅλη ἔκθεσις τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς καταστάσεως εἶναι καθαρῶς περιγραφικὸν χαρακτήρος καὶ ἀληθοφανῆς. Εἰς ἓν ὁμως σημειον, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐμπορίου, ὑπερβάλλονται τὰ γεγονότα (σ. 20 κ.ε.). Συγκεκριμένως ἀναφέρεται ὅτι τὸ «μακεδονικόν» σλαβικόν στοιχεῖον ἐδέσποεν εἰς τὰ ἐπαγγέλματα, κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος, ἐν σχέσει μὲ τοὺς Κουτσόβλαχους, τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς Ἑβραίους, οἱ ὅποιοι διατηροῦν πάλιν ἐξέχουσαν θέσιν κυρίως εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς Μακεδονίας.

Αἱ ἀπόψεις αὗται στεροῦνται ἀντικειμενικότητος. Ἡ ἀλήθεια ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι εἰς ἀπάσας τὰς πόλεις τῆς Μακεδονίας, κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος, ὑπῆρχον ὄργανομέναι ἑλληνικαὶ κινήτητες, αἱ ὅποια κατεῖχαν εἰς χεῖρας τῶν ἐπαγγελματικῆν καὶ ἐμπορικῆν κίνησιν τοῦ τόπου· ὄχι δὲ μόνον τοῦτο ἀλλὰ ἡ δραστηριότης τῶν εἶχεν ἐπεκταθῆ ἐνωρίτερον ἀκόμη καὶ ἐκτός τῆς Μακεδονίας: εἰς τὴν Σερβίαν, Βουλγαρίαν καὶ Αὐστρουγγαρίαν. Τὰ ἱστορικὰ ἀρχεῖα τῶν χωρῶν τούτων ἀποτελοῦν τοὺς πλεόν ἄψευδεις μάρτυρας τοῦ γεγονότος.

Οἱ Κουτσόβλαχοι εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Σκοπίων διαστέλλονται σκοπίμως ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας. Οὗτοι ἐν τούτοις εἶναι βλαχόφωνοι Ἑλληνες (ὅπως ὑπάρχουν καὶ τουρκόφωνοι καὶ σλαβόφωνοι Ἑλληνες), καθὼς ἀποδεικνύουν τὰ ἔργα τῶν: ἡ ἑλληνικὴ ἐθνικὴ τῶν συνείδησις ἐκφράζεται καὶ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν χεῖρον διὰ τὰ δημοτικὰ τραγοῦδια τῶν καὶ διὰ τὴν ἰδιωτικὴν τῶν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τοῦ Γένους τοὺς ὁποίους ἔδωσαν καὶ ἀπὸ τὰς παροικίας τοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας καὶ ἀπὸ τὰ σχολεῖα, τὰ ὅποια ἴδρυσαν καὶ ἔκτισαν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τοιουτοτρόπως Ἑλληνες καὶ Βλάχοι ὡς μία ἐθνότης κατεῖχον ἐπὶ αἰῶνας τὰ σκῆπτρα τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιοτεχνίας πρὸ πάντων εἰς τὰ Βαλκάνια, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην, καθὼς καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

Β'. «Ἡ συμμετοχὴ τῶν Μακεδόνων εἰς τὰς ἐπαναστάσεις τῶν Βαλκανίων» (σ. 25-28). Ἐνταῦθα ἐρευνᾶται ἡ συμμετοχὴ τῶν «Μακεδόνων» κυρίως εἰς τὴν ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν τῆς Μακεδονίας κατὰ τὸ 1822. Μεταφέρει ἐνταῦθα αὐτολεξεῖ τὰς θέσεις τῆς ὑπὸ παρουσίας Ἱστορίας τῶν Σκοπίων διὰ νὰ κρίνη μόνος τοῦ ὀ ἀγνώστης τὴν ποιότητα τῶν γραφομένων.

Ἡ φιλελευθέρα πνοὴ τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ ἔλαβε μεγαλύτεραν ἔκφρασιν κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέσχον περισσότερον Μακεδόνες...» (σ. 26).

«Πολὺ σημαντικὴ καὶ μὲ μεγάλην ἐπιθετικὴν ὄρμην ὑπῆρξεν ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν πόλιν τῆς Ναουσης καὶ εἰς τὰ χωρία τῆς Ἐδέσσης. Αὕτη ἐξεργάγη κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1822. Οἱ Μακεδόνες, οἱ ὅποιοι ἔζων εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς, ἀναμειγμένοι μὲ τοὺς Βλάχους καὶ τοὺς Ἑλληνας, ἐκήρυξαν ἐπανάστασιν ὑπὸ τὴν ἀρ-

χηγίαν του Ἀθανασίου Καρατάσιου καὶ Γάτσου, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέσχον καὶ οἱ ὄπλαρχηγοὶ Ζαφειράκης καὶ Διαμαντής» (σ. 27).

Ἡ παραποίησις τῆς ἀληθείας ἐνταῦθα εἶναι καταφανής, διότι γηγόνος κατ' ἐξοχὴν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ὡς ἡ Ἐπανάστασις τῆς Μακεδονίας κατὰ τὸ 1822 μὲ κέντρον τὴν Νάουσαν, ἱστορεῖται ὡς ἔργον ἀνυπάρχου σλαβικοῦ λαοῦ. Κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν περιοδὸν αἱ πηγαί, ἑλληνικαί, σλαβικαὶ καὶ τουρκικαί, ὁμιλοῦν περὶ χριστιανῶν Σλάβων, οἰκοῦνται κυρίως εἰς τὰ βόρεια τμήματα τῆς Μακεδονίας, μὲ σερβικὴν ἢ βουλγαρικὴν κυρίως ἔθνησιν. Αἱ μνημονευθεῖσαι πηγαί, ὡς καὶ αἱ ἐκθέσεις τῶν ἀνά τὴν Μακεδονίαν προξένων τῶν Δυτικῶν Χωρῶν, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος, ὁσάκις κάμνουν περὶ Μακεδονίας καὶ Μακεδόνων, ἐννοοῦν ἀποκλειστικῶς τὸν χῶρον τοῦτον μετὰ τῶν κατοίκων του γεωγραφικῶς καὶ οὐδόλας ἔθνολογικῶς. Τὸ φαινόμενον τοῦ κεχωρισμένου «μακεδονικοῦ» ἔθνους εἶναι δημιούργημα τῶν ἡμερῶν μας, διὰ λόγους καθαρῶς πολιτικῆς σκοπιμότητος.

Ἐξ ἄλλου, ὁ καιροφανὴς ὄρος «Μακεδῶν» ξενίζει ὄχι μόνον ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἀνεξαρτήτως τῆς περιοχῆς ἐκ τῆς ὁποίας καταγόμεθα, ἀλλὰ καὶ πάντα ξένον, ὁ ὅποιος γνωρίζει στοιχειώδη ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ περιοχὴ τῆς Μακεδονίας, ὅπως τὸ τονίζει καὶ ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ λέξις, εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς τὸ βόρειον τμήμα τῆς Ἑλλάδος, ὅπως νότιον εἶναι ἡ μεσόγειος θάλασσα μέχρι καὶ τῆς Κρήτης καὶ τῆς Κύπρου καὶ ἄλλα περιοχαὶ εἰς τὰ ἄλλα ὄρια τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρίζοντος. Σήμερον ὁμοῦς διὰ λόγους ἱστορικοῦς τὴν Μακεδονίαν ἔχουν διανεμηθῆ μετὰ τῶν Ἑλλήνων, Βουλγάρων καὶ Σέρβων. Διὰ τοῦτο καὶ ὁμιλοῦμεν ἀπὸ τοὺς τελευταίους βυζαντινοὺς αἰῶνας περὶ Ἑλληνικῆς, Βουλγαρικῆς καὶ Σερβικῆς Μακεδονίας. Τώρα μανθάνομεν ὅτι ὑπάρχει καὶ μία «Μακεδονία τῶν Μακεδόνων». Ἀλλὰ ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ νεόκοποι Μακεδόνες; Ποῖα εἶναι ἡ ἱστορικὴ τῶν προέλευσις;

Τὸ πλεόν ὁμοῦς παράδοξον ἐνταῦθα εἶναι ὅτι αἱ ἀπόψεις αὐταὶ τοῦ συγγραφέως τοῦ παρόντος μέρους, καθηγητοῦ Ljuben Lape, δὲν ἐρείδονται ἐπὶ ἱστορικῶν πηγῶν. Ἐκτὸς τούτου ἀγνοοῦν καὶ τὴν βασικὴν ἀκόμη σχετικὴν βιβλιογραφίαν.

Αἱ πηγαί, ἑλληνικαὶ καὶ τουρκικαὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὡς καὶ ἡ πλεόν στοιχειώδης ἱστορικὴ βιβλιογραφία, ὁμιλοῦν σαφῶς περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτήρος τῶν ἐπαναστάσεων τῆς Χαλκιδικῆς καὶ τῆς Ναούσης, οὐδεὶς δὲ ἀποκλείει τὴν συμμετοχὴν εἰς ταύτας, ὡς καὶ εἰς ἄλλας ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ χῶρου, ἀγωνιστῶν ἐκ τῶν ἄλλων βαλκανικῶν λαῶν, διότι ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ ἦτο κοινός.

Γ'. «Νέαι μεταρρυθμίσεις ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ» (σ. 29-34). Ἐνταῦθα ἐξετάζονται: ὁ χαρακτήρ τῶν μεταρρυθμίσεων, ἡ ἀντίδρασις τῶν Τούρκων φεουδαρχῶν καὶ ἡ κατάστασις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.

Δ'. «Ἀπαρχαὶ τῆς Ἀναγεννήσεως» (σ. 35-42). Ἐκτίθενται τὰ κατὰ τὸ κοινοτικὸν σύστημα, τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὰς τέχνας παρὰ τοῖς «Μακεδόσιν», κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος.

Τὸ περιεχόμενον τοῦ κεφαλαίου τούτου εἶναι παντελῶς ἀθεμελίωτον σκοπὸς τοῦ συγγραφέως ἐνταῦθα εἶναι νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν «μακεδονικῆς» παιδείας καὶ τέχνης, κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων ἐκκλησιαστικοσχιολικῶν κοινοτήτων τῶν «Μακεδόνων». Ὁ μελετητὴς τοῦ παρόντος ἔργου ἔχει ἐντύποισιν ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ στοιχείων ἐκ τῆς βουλγαρικῆς, σερβικῆς καὶ ἑλληνικῆς ἱστορίας, προσηρμοσμένων εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ παρόντος θεθέντας σκοποὺς, οὕτω:

Ἡ βουλγαρικὴ μονὴ Ζωγράφου ἐν Ἀγίῳ Ὁρει θεωρεῖται ὡς κέντρον τῆς «μακεδονικῆς» ἐκπαιδευτικῆς κινήσεως.

Αί βουλγαρικοί κοινότητες του Περλεπέ, των Βελεσσών και της Άνω Τζουμαγιάς μνημονεύονται ως αί πρώτοι «μακεδονικοί».

Ένθ τονίζεται εις έν σημείον τό φαινόμενον τής ύποφωσκούσης «μακεδονικής» γλώσσης (σ. 35), άλλαχου έπισημαίνεται ή χρήςις σερβικών έντύπων εις τά «μακεδονικά» σχολεία (σ. 36).

Ένθ άφ' ένός ό συγγραφεύς άναφέρει ότι «διά τό άνοιγμα των σχολείων εις τήν μακεδονικήν λαϊκήν γλώσσαν και διά τήν ύλικήν των άρωγήν έπεφορτίσθησαν οί πλέον φωτισμένοι Μακεδόνες μοναχοί έκ των μοναστηρίων του Άγίου Όρους, ιδιαίτέρως δέ από τήν μονήν Ζωγράφου» (σ. 35), ή ότι «οί Μακεδόνες ιερείς και μοναχοί συνεδέθησαν στενώς πρός τόν λαόν αυτόν» (σ. 37), και τέλος ότι «οί πρώτοι συγγραφείς, οί γράψαντες εις τήν μακεδονικήν γλώσσαν προήλθον έκ των κόλπων τής Έκκλησίας» (σ. 37), άφ' έτέρου, άντιφάσκων πρός έαυτόν, άποδίδει άλλαχου εις τήν Έκκλησίαν «τήν μεγίστην καθυστέρησιν του μακεδονικού έθνους» (σ. 37).

Άλλά ένταυθα διερωτάται ό μελετητής: Περί ποίας «μακεδονικής» παιδείας, τέχνης, περί ποίων «Μακεδόνων» ιερών και μοναχών και «μακεδονικών» έκκλησιαστικοσχολικών κοινοτήτων, κατά τό πρώτον ήμισυ του 19ου αιώνος, κάμνει λόγον ό καθηγητής Ljuben Lape, έφ' όσον άλλαχου (σ. 131) ό ίδιος τονίζει ότι «τάς ρίζας τής μακεδονικής όντότητος πρέπει νά τάς άναζητήσωμεν ήδη εις τήν έκτην δεκαετίαν του 19ου αιώνος...» δηλαδή όχι κατά τό πρώτον αλλά τό δεύτερον ήμισυ του 19ου αιώνος; Και άν τάς άνέρωμεν βεβαίως τότε.

Ε'. «Έπιταχυνομένη επικράτησις του εύρωπαϊκού κεφαλαίου εις τήν Τουρκίαν μετά τόν Κριμαϊκόν πόλεμον και αί μεταβολαί εις τήν Μακεδονία» (σ. 43-56). Εις τό κεφάλαιον τουτο γίνεται λόγος περί του Χατιχουμαγιούμ του 1856, τής διεισδύσεως των εύρωπαϊκών έμπορευμάτων και τής καταπτώσεως των έγχωρίων επαγγελμάτων, τής παρακμής τής γεωργίας, των έμποροπανηγύρεων εις τήν Μακεδονία, γενικώς των επαγγελμάτων και τής βιοτεχνίας, περί των ταραχών εις τά Βαλκάνια και τής κινήσεως των Χαϊδούκων έν Μακεδονία.

Η Εκθεσις περί τής οικονομικής καταστάσεως έν Μακεδονία μετά τόν Κριμαϊκόν πόλεμον είναι κατατοπιστική και άληθοφανής, αλλά και άλλοθεν γνωστή.

Περί τής κινήσεως των Χαϊδούκων έν Μακεδονία ό συγγραφεύς μνημονεύει ως τόν παλαιότερον και «πλέον περιώνυμον ήγέτην των Μακεδόνων Χαϊδούκων τής νεωτέρας εποχής» (σ. 53) τόν Ήλιαν Μarkov, τόν έπονομαζόμενον «γέρο Ilio Markov», δράσαντα κατά τήν 5ην και 6ην δεκαετίαν του 19ου αιώνος εις τήν περιοχήν τής γενετήρας του Μαλεσέβου. Άλλά παραδόξως αί ελληνικαί και τουρκικαί πηγαί άγνοούν τόν «περιώνυμον» τουτον ήγέτην των «Μακεδόνων Χαϊδούκων» (Πρβλ. Γ' ω. Β α σ δ ρ α β έ λ λ η, Άρματολοι και Κλέφτες εις τήν Μακεδονία, Θεσσαλονίκη 1970, σ. 36, 77-78).

Ζ'. «Έκκλησιαστικοί άγώνες έναντίον του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως» (σ. 57-65). Γίνεται λόγος περί τής πνευματικής άφύπνισης τής «μακεδονικής άστικής τάξεως» και των άγώνων της έναντίον του Οικουμενικού Πατριαρχείου διά πνευματικήν έκκλησιαστικήν χειραφέτησιν.

Άπ' άρχής μέχρι τέλος το κεφάλαιον τουτο γέμει άνακριθειών, στερούμενον οίσις δήποτε έπιστημονικής βάσεως. Συγκεκριμένως:

Ό ύπό τής Ιστορίας ταύτης χρησιμοποιούμενος όρος «μακεδονική άστική τάξις» είναι καινοφανής και άτοπος, διότι ή τάξις αυτη συνέκειτο έξ Έλλήνων, Έβραίων, Κουτσοβλάχων και άλλων έθνικών ομάδων (σ. 57), αλλά όχι πάντως «Μακεδόνων», άφοι δέν ύπήρχον ποτέ ουτοι. Εις τά πράγματα άνταποκρίνεται ό όρος «άστική τάξις έν μακεδονία».

Αί ἐν συνεχείᾳ ἐκτιθέμεναι ἀπόψεις περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀγώνων τῶν «Μακεδόνων» πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ ζυγοῦ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικῶν Πατριαρχείου, τὴν ἐκδιώξιν τῶν μητροπολιτῶν τοῦ Θρόνου ἐκ Μακεδονίας καὶ τὴν σύστασιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος, ὡς καὶ περὶ τῆς κατὰ ἓνα τυραννικῶν καὶ ἐκβιαστικῶν τρόπων ἀφομοιώσεως τῆς «μακεδονικῆς» αὐτῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ἀποτέλει ἐν πολλοῖς μυθεύματα, ἐν ὀλίγοις δὲ ἀντιγραφῶς ἐνεργειῶν τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας κυρίως πρὸς πνευματικὴν, ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτικὴν ἐπικράτησιν ἐν Μακεδονίᾳ. Οὐδεμία ἀναφορά ἢ οὐδὲν ἐγγραφοῦ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μητροπολιτῶν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν μητρόπολιν τῆς Θεσσαλονίκης, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, κἀμει ἐστὼ καὶ τὴν ἐλαχίστην μνεΐαν περὶ ὑπάρξεως «μακεδονικῆς» τινος ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, ἀνεξαρτήτου καὶ παραλλήλου πρὸς ἐκείνην τῶν Σέρβων, Βουλγάρων καὶ Κουτσοβλάχων ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει διαφαινομένης ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτῶν. Γενικῶς εἰπεῖν, τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἀνευ τῆς στοιχειώδους ἐπιστημονικῆς τεκμηρίωσης, εἶναι καθαρῶς προπαγανδιστικὸν κήρυγμα χειρίστης μορφῆς, μὲ ἀνάλογον ἀνελλληνικὸν καὶ ἀντιβουλγαρικὸν πάθος, μὴ ἀντέχον ὡς ἐκ τούτου εἰς οὐδεμίαν κριτικὴν.

Η'. «Ἄ γ ὠ ν ε ς δ ἰ ἔ θ ν ι κ ῆ ν π α ι δ ε ἰ ἄ ν καὶ π ο λ ι τ ι σ μ ὸ ν» (σ. 67-75). Γίνεται λόγος περὶ τῶν «μακεδονικῶν» διδακτικῶν βιβλίων, τῶν σχολείων καὶ ἀναγνωστηρίων, ὡς καὶ τῆς «μακεδονικῆς» λογοτεχνίας καὶ τέχνης.

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο, πρόχειρον εἰς τὴν συγγραφὴν, ἀποτελεῖ ἀντίφασιν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καὶ παραποιεῖ τὴν ἀλήθειαν μὲ ἐκδηλον ἀντιβουλγαρικὸν χαρακτῆρα.

«Μ α κ ε δ ο ν ι κ ῆ » Γ λ ῶ σ σ α: Ἐνῶ ἀφ' ἐνός ὑποστηρίζει ὅτι ἐπιδιώκεται ἡ καθιέρωσις τῆς «μακεδονικῆς ἐθνικῆς γλώσσης» κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 19ου αἰῶνος (σ. 67), ἀλλαχοῦ τονίζεται ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον ἡ γλώσσα αὕτη δὲν εὔρε τὴν δέουσαν ἀπήχσιν εἰς τὰς μάζας τοῦ λαοῦ, παραμερισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ διδακτικοῦ βήθλιος, τὸ ὅποιο εὐρέως διεδόθη ὑπὸ τῆς ὄργανωμένης ἐκκλησιαστικῆς μηχανῆς τῆς Ἐξαρχίας (σ. 68) παρακατιόντως δὲ ὅτι καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα, ἰδίᾳ τοῦ βιλαετίου Θεσσαλονίκης, ἠγνῶσαν τὴν «μακεδονικὴν». Συγκεκριμένως, συμφώνως πρὸς πληροφῶριαν τῆς ὑπὸ κρίσιν ταύτης Ἱστορίας «τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ βιλαετίου τῆς Θεσσαλονίκης «Θεσσαλονίκη» ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1868 ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται εἰς τέσσαρας γλώσσας: τουρκικὴν, ἑλληνικὴν, ἑβραϊκὴν καὶ βουλγαρικὴν» (σ. 70). ἡ ἀπουσία τῆς «μακεδονικῆς» δικαιολογεῖται μὲ τὴν διαπίστωσιν ὅτι δὲν εἶχον δημιουργηθῆ εἰσέτι αἱ κατάλληλοι πρὸς τοῦτο συνθήκαι, καίτοι ἐγένοντο σχετικαὶ προσπάθειαι (σ. 70).

Ἄλλὰ ἐνταῦθα διερωτᾶται ὁ ἐρευνητής: Ἐὰν ὄντως τὸ σλαβικὸν «μακεδονικόν» στοιχεῖον ἀντεπροσέπειε τὸν κύριον κορμὸν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἀστικῆς τάξεως, καθὼς θέλει ἡ Ἱστορία τῶν Σκοπίων, διατί νὰ μὴ δυνηθῆ νὰ ἐπιβληθῆ καὶ γλωσσικῶς, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ ἄλλαι μειονότητες, μηδαμινῆς ἀριθμητικῆς δυνάμεως, κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε Ἱστορίαν, ἐπέβαλον τὴν γλώσσαν των;¹ Ἐδὼ δύο τινὰ πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις: ἢ ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία αὕτη τοῦ «μακεδονικοῦ» λαοῦ εἶχεν ἄλλας ἐσωτερικὰς ἐθνικὰς καταβολὰς, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ τῆς ἀποδίδει ἡ Ἱστορία αὕτη ἢ ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς συγγρα-

1. «Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐνῶ ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν χωρίων ἀπὸ ἐθνολογικῆς ἀπόψεως ἦσαν μακεδονικαὶ καὶ συμπαγεῖς κοινότητες, αἱ μακεδονικαὶ πόλεις μὲ ἐλαχίστας ἐξαιρέσεις ἐθνολογικῶς ἦσαν κυρίως ἀνάμικτοι. Μετὰ τοὺς Μακεδόνας, οἱ ὅποιοι συνίσταν τὴν πλειονότητα εἰς τὰς πόλεις, ἤρχοντο οἱ Τοῦρκοι, κατόπιν οἱ Ἀλβανοὶ καὶ οἱ Βλάχοι, εἰς δὲ τὰς πόλεις τῆς Νοτίου Μακεδονίας οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ τέλος οἱ ὀλιγαριθμότεροι Ἀρμένιοι. Μόνον ἡ Θεσσαλονίκη κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶχεν ἑβραϊκὴν πλειονότητα» (σ. 117).

φης του παρόντος έργου είναι μυθικός και ήρωικός, αποβλέπων εις την εθνικήν άγωγήν των σημερινών κατοίκων της «Λαϊκής Δημοκρατίας των Σκοπίων».

Ένταυθα ως επιρατή και μία άλλη παρατήρησις, εις την όποιαν οδηγεί αυτή αυτη ή 'Ιστορία. Τόσον ή ρωμαιοκαθολική όσον και ή προτεσταντική σχολική προπαγάνδα εις τά διδασκαλικά έγχειρίδια διά τās έν Μακεδονία ανάγκας των έχρησιμοποίουον άποκλειστικώς την βουλγαρικήν γλώσσαν (σ. 130 και 139). 'Εάν ληφθή ύπ' όψιν ότι αί ξέναι ιεραποστολαι διεπίπτουν υπό τινων πρακτικών κανόνων διά νά έχουν ίκανοποιητικά άποτελέσματα (μεταξύ των πρακτικών μέσων ήτο και ή χρησιμοποίησις της υπό του λαου λαλουμένης γλώσσης), καθίσταται σαφές ότι ή προτιμήσις της βουλγαρικής προς προσηλυτισμόν των Σλάβων της Βορείου Μακεδονίας ανταπεκρίνετο εις τά πράγματα, διότι προφανώς ή γλώσσα αυτή ήτο ή μόνη, διά της όποίας αί νέαι άλληλεια ήδύνατο νά εφύσκουν άπληχτην εις τόν νουν και τās καρδιάς των προσηλύτων (πρβλ. και σ. 128 του παρόντος, ένθα έκτίθενται τά μέσα της ρωμαιοκαθολικής προπαγάνδας προς προσηλυτισμόν των λαϊκών μαζών έν Μακεδονία. 'Ως άπαραίτητος προϋπόθεσις τίθεται ή μετάφρασις έκκλησιαστικών κειμένων εις την «λαϊκήν γλώσσαν», Naroden Jazik, καθώς άναφέρεται επί λέξει αυτόθι υπό του συγγραφέως του παρόντος).

Περί ποίας, λοιπόν, «μακεδονικής» γλώσσης πάλιν και πολλάκις όμιλοϋν οι συγγραφεις του παρόντος; Έκτός άν υπό την λέξιν «μακεδονική» έννοοϋν την βουλγαρικήν ή διάλεκτόν τινα αυτής.

«Μακεδονική» λογοτεχνία: Έν συνεχεία προς τά άνωτέρω, μη ύπαρξάσης «μακεδονικής» γλώσσης κατά τό δεύτερον ήμισυ του 19ου αιώνος, οϋδέ και περι «μακεδονικής» λογοτεχνίας δύναται νά γίνη λόγος. Έν πάση περιπτώσει τό κενόν άναπληροϋται ένταυθα διά της τακτικής δανεισμού στοιχείων έκ της βουλγαρικής Ιστορίας. Τά έργα των άδελφών Δημητρίου και Κωνσταντίνου Miladinov, του Rajko Zinzifov και του Γρηγορίου Prličen, κατεχόντων άξιόλογον θέσιν εις την βουλγαρικήν λογοτεχνίαν, χαρακτηρίζονται υπό της παρούσης 'Ιστορίας ως άπαρχαί της «μακεδονικής» λογοτεχνίας.

II. Τό δεύτερον μέρος (έκτον), υπό τόν τίτλον «Έθνικαί έκδηλώσεις και άπελευθερωτικοί άγώνες κατά τό δεύτερον ήμισυ του δεκάτου ένάτου αιώνος» (σ. 79-143), περιλαμβάνει τά κάτωθι κεφάλαια:

Α'. «Στάσεις και επαναστάσεις» (σ. 79-92). Ένταυθα εξετάζονται: ή κατάστασις έν Μακεδονία κατά την έβδόμην δεκαετίαν του 19ου αιώνος, ή επανάστασις του Račlόγou, οι πόλεμοι της Σερβίας, του Μαυροβουνίου και της Ρωσίας έναντίον της Τουρκίας, ή συμμετοχή των «Μακεδόνων» έθελοντών εις τούς πολέμους και ή ειρήνη του Άγίου Στεφάνου.

Τά έκτιθέμενα γεγονότα είναι έν πολλοίς γνωστά, μη άπέχοντα της πραγματικότητας.

Β'. «Η επανάστασις της Κρέσνας και άλλα κινήματα έν Μακεδονία» (σ. 93-108). Έρευνώνται τά γεγονότα της Έπαναστάσεως της Κρέσνας (Όκτώβριος 1878).

Η επανάστασις της Κρέσνας, συμφώνως προς τόν συγγραφέα του παρόντος, ύπηρεσεν έργον του «μακεδονικού» λαου, άλλα έγένετο έν συνεχεία άντικείμενον έκμεταλλεύσεως υπό των Βουλγάρων. Άντιθέτως προς την έρμηνειαν αυτήν, ή επανάστασις της Κρέσνας εις την βουλγαρικήν ιστοριογραφίαν εμφανίζεται ως βουλγαρικόν έργον, όφειλόμενον εις την πολιτικήν όργάνωσιν «Ένότης», ίδρυθείσαν υπό του Stefan Stambolov, ήγέτου της βουλγαρικής φιλελευθέρας άστικής τάξεως. Έξ άλλου ή αυτή έντόπως παρέχεται και υπό της παρούσης 'Ιστορίας κατ' άντίθεσιν προς την έκτεθεισαν άρχην περι τό έθνικοϋ χαρακτήρος της επαναστάσεως ταύτης, όταν άναφέρεται ότι «ή δεύτερα

φάσις της επανάστασεως χαρακτηρίζεται από την μεγαλύτεραν επίδρασιν τών εξωτερικών παραγόντων και έν συναρτήσει προς τούτο από τόν προσανατολισμόν και τήν συμμόρφωσιν τών επαναστατικών ενεργειών προς τās τάσεις και τās αντίληψεις της βουλγαρικής αστικής τάξεως και της εξωτερικής της πολιτικής...» (σ. 100).

Γ'. «Η επίδεινωσις της καταστάσεως τού μακεδονικού λαού και ό μαζικός έκπατρισμός αυτού προς εύρεσιν έργασίας εις τήν ξένην» (σ. 109-118). Έρευνώνται: ή έντασις της οικονομικής και της πολιτικής έκταρτήσεως της Τουρκίας από τήν Εύρώπην, ή δράσις τών ληστοσυμμοριών, ό μαζικός έκπατρισμός δι' έργασίαν και τó φαινόμενον της κοινωνικοοικονομικής διαφοροποιήσεως.

Δ'. «Αί εκ τού εξωτερικού προπαγάνδαι και αί συνέπειαι εκ της δράσεως αυτών» (σ. 119-135). Άναφέρεται εις τήν ελληνικήν, σερβικήν και βουλγαρικήν παρουσίαν έν Μακεδονία, ως και τήν ρωμαιοκαθολικήν και προτεσταντικήν προπαγάνδαν.

Ειδικότερον γίνεται μνεία περί της ελληνικής «προπαγάνδας» (σ. 119-121) έν Μακεδονία. Τά μέσα, δι' όν εκινήθη ή «προπαγάνδα» αυτή, ύπήρξαν:

α) Βίαια: ήτοι τρομοκρατία, επίβολή αναθεμάτων, κατάδοσις τών Μακεδόνων χωρικών εις τās τουρκικές άρχάς ως στασιαστών και πρακτόρων της Σερβίας και της Βουλγαρίας και άπειλαι θανάτου.

β) Έπιστημονικά: ήτοι έκδοσις εθνογραφικών χαρτών εις Λονδίον, Παρισίους και Βερολίον υπό ξένων όργάνων της ελληνικής προπαγάνδας και στατιστικών πινάκων τού πληθυσμού έν Μακεδονία, προς παραπλάνησιν της ιστορικής έπιστήμης, ότι αί ελληνikai διεκδικήσεις επί της Μακεδονίας έφθανον προς Βορράν μέχρι τού Kacanik και τού Kjustentil ή τó Kicevo και τά Βελεσσά και έμμεγαλοποιετο ή άριθμητική σύστασις τού ελληνικού πληθυσμού έν Μακεδονία έν συγκρίσει προς τόν «μακεδονικόν».

γ) Σχολικά: Αί πολιτιστικομορφωτικοί όργανώσεις και τά σχολεία έν Μακεδονία προσείλκουν όπαδούς έντοπισμού και Βλάχους διά τά διαμορφώσουν εις αυτούς ελληνικήν έθνικήν συνείδησιν. Κατά τó 1886 ή ελληνική «προπαγάνδα» έν Μακεδονία είχεν όργανώσεις συνολικώς 816 σχολεία και διέθετεν άφθονον χρήμα. Άναφέρεται ότι τó 1872 εις τήν Άνατολικήν Μακεδονίαν μέ κέντρον τήν πόλιν τών Σερρών διετέθη τó ποσόν τών 1.320.000 δρχ. Η Έταιρεία διά τήν διάδοσιν τών ελληνικών γραμμάτων κατά τó 1879 έδωσε 189.000 δρχ. διά τά σχολεία έν Μακεδονία, εξ έτη άργότερον τó ποσόν τούτο άνήλθεν εις τās 536.000 δρχ.

Ένταυθα χαρακτηρίζεται ή παρουσία της ελευθέρως Έλλάδος έν Μακεδονία προς υπεράσπισιν τών αυτόθι άπειλουμένων προς άφανισμόν ελληνικών κοινοτήτων ως «μεγαλλοελληνική προπαγάνδα». Άλλά, εάν ή ένέργεια αυτή, δηλαδή ή υπεράσπισις όμοεθνών κοινοτήτων εις μίαν άλλοεθνή και άλλόθρησκον επικράτειαν, είναι προπαγάνδα (ή όποία σημαίνει κυρίως διεισδυσιν ξένων άρχων και συμφερόντων, εκεί όπου ταυτα είναι άνύπαρκτα), τότε ποιον νόημα ιστορικώς πρέπει νά αποδίδεται εις τās έθνικās διεκδικήσεις, εκεί όπου αυτα έχουν έρεισμα;

Αί πολιτιστικοί και μορφωτικοί όργανώσεις, ως και ή καθόλου σχολική κίνησις μιās όργανωμένης κοινωνίας, αποτελούν ουσίωδη χαρακτηριστικά ύπάρξεως και έπιβιώσεως της. Ός εκ τούτου ή άποδοχή και από μέρους της υπό κρίσιν Ιστορίας ταύτης ότι έν Μακεδονία ύπήρχε κατά τόν 19ον αιώνα άνθούσα σχολική και πολιτιστική δραστηριότης τών Έλληνικών Κοινοτήτων άποδεικνύει όχι προπαγανδιστικήν τινα ένέργειαν, αλλά τó έθνικόν χρέος τών Έλλήνων διά νά υπερασπισθούν τά δίκαια τού Έλληνισμού της Μακεδονίας, τού χώρου αυτού, ό όποιος ιστορικώς, άρχαιολογικώς, γεωγραφικώς και έθνογραφικώς άνέκαθεν είναι αναπόσπαστον τμήμα τού Έλληνισμού. (Περί της έκπαιδευτικής και κοινωνικής δραστηριότητος τού Έλληνισμού της Μακεδονίας κατά τόν

19ον αιώνα από ελληνικής πλευράς πρβλ. Σ τ. Π α π α δ ο π ο ύ λ ο υ, 'Εκπαιδευτική και κοινωνική δραστηριότητα του Έλληνισμού της Μακεδονίας κατά τον τελευταίο αιώνα της Τουρκοκρατίας, Θεσσαλονίκη 1970, ένθα λεπτομερής ελληνική και ξένη βιβλιογραφία).

Ως προς τās μνημνευομένας στατιστικές Εὐρωπαϊῶν ἐπιστημόνων περί του πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας κατά τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος, εἶναι λογικὸν ἕκαστος μελετητῆς αὐτῶν νὰ ἐκφέρῃ ἀνάλογον ἢ διάφορον γνώμην, εἰς τι σημείον ὁμοῦ αἱ ἀπάνειαι θὰ συμπέσουν, ὅτι ἐν Μακεδονίᾳ, βάσει ὅλων ἀνεξαρτήτως τῶν στατιστικῶν τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 19ου αἰῶνος, εἶναι παντελῶς ἀνύπαρκτος, κατὰ τὴν ὑπ' ὄνιν περίοδον, ὁ ὑπὸ τῆς ὑπὸ κριτικὴν Ἱστορίας μυθολογούμενος «μακεδονικὸς» λαὸς τοῦ 1969 (ἐτους συγγραφῆς τῆς Ἱστορίας).

Ως προς τὰ βίαια μέσα, τὰ ὅποια, κατὰ τὴν Ἱστορίαν, ἐχρησιμοποιοῦν οἱ Ἕλληνες, πρέπει νὰ τοισθῆ ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περί παρεξηγήσεως ἢ παρερμηνείας τῶν γεγονότων. Σφύζονται ἴκανα στατιστικά, ἑλληνικαὶ καὶ ξένα, τῶν βιαιῶν μέσων, τὰ ὅποια μετῆλθον τὰ ὄργανα τοῦ βουλγαρικοῦ κομิตάτου συστηματικῶς ἐναντίον κυρίως Ἑλλήνων ἱερέων, μητροπολιτῶν, δημογερόντων, διδασκάλων καὶ ἄλλων ἀθῶων πολιτῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως, ἀφανιζομένων τῶν ἡγητῶρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Μακεδονίᾳ, διαλυθοῦν αἱ Ἑλληνικαὶ Κοινότητες. Ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς βιαιᾶς ταύτης ξένης ἐπιβουλῆς μόνον δι' ἀναλόγου ἀντιδράσεως ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ, ἐπεβάλλετο δὲ αὕτη ὡς ἀνθρωπιστικὴ καὶ ἱστορικὴ ἀνάγκη. Ἐδῶ ὑπάρχει ἄμυνα ἐπιβεβλημένη ἐκ τῶν πραγμάτων. Ἀπὸ ποίαν ἱστορίαν λείπει ἡ ἄμυνα; (Περὶ τῶν ἀνθελληνικῶν βιαιῶν μέσων ἐν Μακεδονίᾳ, βλ. ἐνδεικτικῶς «Ἐπίσημα ἔγγραφα περὶ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ὀδυνῆρας καταστάσεως», ἐν Κωνσταντινουπόλει 1906' ἐν τέλει δημοσιεύεται κατάλογος τῶν ὑπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ κομิตάτου δολοφονηθέντων ἐν Μακεδονίᾳ Ὀρθοδόξων).

Ε'. «Ἐ κ κ α ἰ δ ε υ σ ι ς - Π ο λ ι τ ι σ μ ὸ ς - Τ ἔ χ ν η» (σ. 137-143). Γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς τέχνης παρὰ τοῖς «Μακεδόσιν», κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος.

Ἐπανάληψις ὁμοίων ἀπόψεων τῶν σελίδων 35-42 καὶ 67-75, ἐνθα περὶ τῶν αὐτῶν θεμάτων κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος.

III. Τὸ τρίτον (ἔβδομον) μέρος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐ μ φ ἄ ν ι σ ι ς κ α ἰ ἀ ν ἄ π τ υ ξ ι ς τ ῆ ς Μ α κ ε δ ο ν ι κ ῆ ς ἔ θ ν ι κ ο α π ε λ ε υ θ ε ρ ω τ ι κ ῆ ς κ ι ν ῆ σ ε ω ς» (σ. 145-294), περιλαμβάνει ἕξ κεφάλαια.

Α'. Τὰ τέσσαρα πρῶτα ἀναφέρονται εἰς τās προϋποθέσεις (σ. 147-156) καὶ τὴν σύστασιν (σ. 157-198) τῆς «Μακεδονικῆς Ἐπαναστατικῆς Ὀργανώσεως» πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας, εἰς τὰ ἐπαναστατικὰ ρεύματα ἐκτὸς τῆς Ὀργανώσεως (σ. 199-209) ὡς καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν βαλκανικῶν κρατῶν ἐναντι τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ὀργανώσεως (σ. 211-226), τὰ δὲ ἄλλα δύο ὁμιλοῦν ἐκτενῶς περὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Πλινδεν (σ. 227-254) καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς (σ. 255-293).

Μ α κ ε δ ο ν ι κ ῆ Ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ῆ Ὀ ρ γ ἄ ν ω σ ι ς. Βασικὴ ἀρχὴ τῆς ὑπὸ παρουσιάσιν Ἱστορίας ὑπῆρξεν ἡ ἐμφάνισις τῆς «Μακεδονικῆς Ἐσωτερικῆς Ὀργανώσεως» ὡς συμφύτου δημιουργίας τοῦ «μακεδονικοῦ» λαοῦ, οὐδεμιᾶς ἐχούσης ἀρχικῶς σχέσεως πρὸς τās βουλγαρικὰς ἐπὶ τῆς Μακεδονίας βλέψεις. Μὲ τὴν βασικὴν αὐτὴν ἀρχὴν ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος καταβάλλει κάθε δυνατὴν προσπάθειαν νὰ παρουσιάσῃ τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον τῆς Ὀργανώσεως ἔξωθεν ἐπιβληθέν, κατὰ παράβασιν τῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας διὰ τὴν ἱδρυσιν ἀνεξαρτήτου μακεδονικοῦ κράτους.

Παρ' ὄλην τὴν ἐπιδίωξιν ταύτην εἰς τὸν μελετητὴν τοῦ παρόντος δημιουργεῖται ἀμέ-

σως ή έντύπωση της άμέσου εξαρτήσεως της 'Οργανώσεως από την βουλγαρικήν πολιτικήν έναντι της Μακεδονίας με δύο έσωτερικά τάσεις, της δεξιάς υπό την κατεύθυνσιν της βουλγαρικής φιλελευθέρας άστικής τάξεως και της άριστερας με τās αυτονομιστικάς και σοσιαλιστικάς τάσεις της. 'Αμφότεραι αύται αί τάσεις της 'Οργανώσεως, γεννηθεΐσαι και άναπτυχθεΐσαι κυρίως εις την Σόφιαν υπό τās πτέρυγας του βουλγαρισμού, άπέβλεπαν εις την προώθησιν τών βουλγαρικών θέσεων έν Μακεδονία.

Το βουλγαρικόν στοιχείον της 'Οργανώσεως υπήρξεν ισχυρότερον, δι' ό και τελικώς επεβλήθη έντός τών κόλπων της 'Οργανώσεως' τόν 'Ιανουάριον του 1901, καθώς και υπό της 'Ιστορίας αναγνωρίζεται, ή ήγεςία της 'Οργανώσεως παρεδόθη εις τόν Ivan Garbanov, μέλος της Κεντρικής 'Επιτροπής της Σόφιας και τών 'Εξαρχικών της Κωνσταντινουπόλεως (σ. 196 και 217). 'Εκτοτε εις όλας τās ενεργείας της ή 'Οργάνωσις καθυθύνετο υπό του βουλγαρικού κομμάτου.

Δέν άναφέρομαι ένταυθα εις τās περι της 'Οργανώσεως θέσεις και άπόψεις της βουλγαρικής 'Ιστοριογραφίας' αυτή πειστικώς άποδεικνύει τόν βουλγαρικόν χαρακτήρα της 'Οργανώσεως. Και οι σερβικοί πολιτικοί κύκλοι της εποχής εκείνης έθεώρουν την 'Οργάνωσιν ως βουλγαρικήν (σ. 262).

'Επανάστασις του Πινδεν. Είναι πολύ άντιφατικόν το γεγονός ότι ή υπό παρουσίαν 'Ιστορία άφ' ένός εξαίρει την μεγίστην συμβολήν του «μακεδονικού» λαού εις την 'Επανάστασιν του Πινδεν και τόν «μακεδονικόν» χαρακτήρα αυτής, άφ' έτέρου ή αυτή 'Ιστορία, όταν κατέρχεται μέχρι τών λεπτομερειών, πληροφορεΐ ότι ή κήρυξις της 'Επαναστάσεως έγένετο τη έπιμονή τών Βουλγάρων ήγητόρων της δεξιάς πτέρυγος της 'Οργανώσεως: του Βόριδος Sarafov και του Ivan Garbanov, ό όποιος «προσεΐλκυσε την πλειοψηφία τών άντιπροσώπων (του έν Θεσσαλονίκη συνεδρίου της 'Οργανώσεως) και ούτω άπερασίθη νά κηρυχθή επανάστασις, την άνοιξιν του έτους 1903» (σ. 228) σημειώ- τέον ότι οι ήγάται της άριστερας πτέρυγος Goce Delčev, Gjorče Petrov και Jane Sandanski είχον διαφωνήσει προς τόν Garbanov, διά τόν λόγον ότι δέν ήτο εισέτι κατάλληλος ό καιρός διά την κήρυξιν της επαναστάσεως (σ. 228).

'Ως προς τά γεγονότα τών κινημάτων εις το Κρούσοβον, την Κλεισούραν και το Νυμφαίον, τά όποια άποτελοΐν τās κυρίας εκφάνσεις της 'Επαναστάσεως του Πινδεν, ταυτα τοσοϋτον μεγαλοποιούνται ένταυθα, ώστε νά εγγίζουν τά όρια του θρύλου, εκφεύγοντα ούτω της 'Ιστορικής πραγματικότητος. 'Αλλά έν σημαντικόν 'Ιστορικόν γεγονός είναι άποτέλεσμα κοινωνικών ζυμώνσεων και δέν γίνεται διά τεχνικών μέσων οϋτε μικρόν οϋτε μέγα. Δι' αυτό ή 'Ιστορία χάνει την σημασίαν της, όταν άσχολήται με τοιαυτα περιστατικά και θυσιάζη την άντικειμενικότητά της διά νά έξυπηρετήση άλλας σκοπιμότητας.

Εις τόν υπό μελέτην δεϋτερον τόμον της 'Ιστορίας το εκτενέστερον μέρος άφαιρούται εις την 'Επανάστασιν του Πινδεν, έν εκ τών συνήθων και πολλαπλών κινημάτων στενής τοπικής σημασίας.

'Ως προς τούς παράγοντας συμμετοχής, βάσει τών όσων πληροφορεΐ ή 'Ιστορία μας, δυνάμεθα νά είπωμεν ότι, πλην του βουλγαρικού στοιχείου, το όποϊον υπεκίνησε το κίνημα τοϋτο, συμπαρασϋραν και το έντόπιον σλαβόγλωσσον στοιχείον («μακεδονικόν» κατά την 'Ιστορίαν), ενεργόν μέρος κατ' αυτήν έλαβε και το βλαχικόν στοιχείον (σ. 243-244)· μάλιστα δε κατά την εγκαθίδρυσιν της επαναστατικής κυβερνήσεως του Κρούσοβου ως πρόεδρος της Κυβερνήσεως έξελέγη ό Βλάχος Εύάγγελος Ντίβου (Dibu, σ. 244), πιθανότατα φανατικός Γκραϊκομάνος, διότι, καθώς άλλαχού μάς λέγει ή 'Ιστορία, οι Βλάχοι (Κουτσόβλαχοι) ήσαν φανατικοί Γκραϊκομάνοι, δηλαδή 'Ελληνες, όπως πράγματι ήσαν όλοι οι κάτοικοι του Κρούσοβου, μέτοικοι εκ Μοσχολόεως. 'Ωσαύτως και 'Αλβανοί και 'Ελληνες συμμετέσχον εις το κίνημα τοϋτο (σ. 244).

Οδδεμία λοιπόν γεννάται άμφιβολία ότι ή επανάστασις του Πινδεν είχε παμβαλκα-

νικόν χαρακτήρα, ως κοινόν αίτημα Βουλγάρων, Έλληνοβλάχων και Άλβανών πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ καὶ ὄχι «μακεδονικόν» ὑπὸ φυλετικῆν ἔννοιαν, ὅπως ἐπιμένει α posteriori ἀβασίμως ἡ ὑπὸ κρίσιν Ἱστορία. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἠκολούθησαν τὸ κήρυγμα τοῦ Ρήγα Φεραίου (Βελεστινλή).

«Μακεδονικὴ Ἐπαναστατικὴ Ὅργάνωσις» μετὰ τὴν Ἐπανástασιν τοῦ Πίνδεν. Κατὰ τὴν μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ Πίνδεν περίοδον τὸ χάσμα μεταξὺ τῆς δεξιᾶς καὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος τῆς Ὅργανώσεως διηυρόθη. Ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ, με ἐπὶ κεφαλῆς τοῦς αὐτονομιστὰς: Dame Gruev, Gjorče Petron, Pere Tosije καὶ Jane Sandanski, εἰς τὸ Γενικόν Συνέδριον τῆς Ὅργανώσεως εἰς τὴν Ρίλα (Ὀκτώβριος 1905), κατεδίκασεν ἐνεργείας τινὰς τῆς δεξιᾶς πτέρυγος καὶ διεκήρυξε τὴν ἐμμονὴν τῆς εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνεξαρτήτου καὶ μακρὰν πάσης ἄλλης ἐπιρροῆς ἀγῶνος. Ἄλλὰ αἱ ἀποφάσεις αὐτὰ ἀνετράπησαν μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος, με ἐπὶ κεφαλῆς: τὸν Hristo Matov, τὸν Ivan Garbanov καὶ τὸν Sarafov. Εἰς τὸ πρῶτον περιφερειακόν συνέδριον τῆς ἐπαρχίας Σκοπίων (1906) μετὰ τὸ Γενικόν τῆς Ρίλας, «ἐπέβαλε τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἡ δεξιᾶ πτέρυξ (βουλγαρικῆ), ἡ ὅποια εἶχεν ἀνέκαθεν τὴν πλειοψηφίαν εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτῆν» (σ. 286) καὶ εἰς τὸ ἐν συνεχείᾳ νέον Γενικόν Συνέδριον εἰς τὸ Kustendil (Μάρτιος 1908) πάλιν «ἐπεβλήθησαν αἱ ἀντιλήψεις τῆς δεξιᾶς» (σ. 290).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, καθίσταται σαφῆς ὁ κατ' ἐξοχὴν βουλγαρικὸς χαρακτήρ τῆς «Μακεδονικῆς Ἐπαναστατικῆς Ὅργανώσεως» μετὰ τὸ 1903, ἰδίᾳ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Σκοπίων, ὅπου ἡ βουλγαρικὴ ἐπιρροή, ὅπως διδάσκει ἡ Ἱστορία, ἦτο πολὺ ἐντονος, προφανῶς λόγῳ τοῦ διαβιούντος ἐκεῖ ὁμογενοῦς στοιχείου.

«Αἱ ἐνοπλοὶ προπαγάνδαι τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν» (σ. 259-268). Ἐκτὸς τῆς «Μακεδονικῆς Ἐπαναστατικῆς Ὅργανώσεως» εἰς τὴν Μακεδονίαν ἔδρασαν βάσει συγκεκριμένου προγράμματος καὶ τὰ γειτονικὰ Βαλκανικὰ κράτη, τὰ ὅποια ἐδυσχέρανον τὸ ἔργον τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀπελευθερώσεως τοῦ «Μακεδονικοῦ» λαοῦ. Ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐνόπλου βουλγαρικῆς, σερβικῆς καὶ ἑλληνικῆς ἐπειβάσεως, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς τουρκοκρατίας ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἐιδικότερον περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος γράφει τὰ ἐξῆς ἐπὶ λέξει:

«Ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἡ διπλωματία τῆς, ὁ προπαγανδιστικὸς τῆς μηχανισμὸς εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὡς καὶ ὁ ἑλληνικὸς Τύπος ἀνέπτυξαν ἐνεργὸν δραστηριότητα καὶ μελετημένα μέσα προσεπάθησαν νὰ καταπνίξουν τὸν ἀγῶνα τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ δι' ἐλευθερίαν, νὰ διαστρέψουν τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, δυσφημοῦντες τὴν Ὅργάνωσιν, ὡς κίνησιν ἀποβλέπουσαν δῆθεν εἰς τὸν ἀφανισμόν τῶν «Ἑλλήνων» ἐν Μακεδονίᾳ...» (σ. 264).

«Τὸ βασικὸν καθήκον τῶν ἑλληνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων ἐν Μακεδονίᾳ συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐξαναγκάσουν, με τὴν μέθοδον τῆς τρομοκρατίας καὶ τῶν δολοφονιῶν, τὸν μακεδονικὸν χριστιανικὸν πληθυσμόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν Ἐξαρχίαν ἢ εἶχε προσχωρήσει εἰς τὴν προπαγάνδαν τῶν Καθολικῶν, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πνευματικὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν τούτοις, πρὶν ἢ μεταχειρισθῶσι βίαν, οἱ ὄπλαρχηγοὶ τῶν ἀνταρτῶν συνήθως ἐστελλον εἰς τὰ χωρία προειδοποιήσεις. Εἰς μίαν τοιαύτην προειδοποίησιν, ἀποσταλείσαν πρὸς τοὺς πρῶχοντας τοῦ χωρίου Νεοχωρίου, τῆς ἐπαρχίας Βεροίας, μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται: «Ἄν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν δὲν γίνετε Ἐλλήνες, μὴ ἐλπίζετε ὅτι θὰ ζήσετε πλέον» (σ. 266).

«Αἱ ἑλληνικαὶ ἀνταρτικαὶ ὁμάδες συχνάκις μετῆρχοντο σκληρὰ ἀντίποινα κατὰ τὸ ἀθῶον μακεδονικὸν πληθυσμόν, ἀπλῶς καὶ μόνον διότι οὗτος κάποτε ἐγκατέλειπε τὴν «θρησκευτικὴν δεσποτείαν» τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ἢ διότι ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα ἐναντίον τῆς μακραίωνος ὀθωμανικῆς δουλείας, παραβλάπτων οὕτω τὰ σχέδια τῆς ἑλληνικῆς ἄστικῆς τάξεως διὰ τὴν ἐπικράτησιν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Μεταξὺ

των πρώτων χαρακτηριστικών πράξεων αντιποίνων είναι ο ούτως αποκαλούμενος «αίμοβαφής γάμος του Ζέλενιτς». Τόν Νοέμβριον του έτους 1904, μία ελληνική ανταρτική ομάδα εισήλθεν εις τὸ χωρίον Ζέλενιτς τῆς ἐπαρχίας Καστορίας καὶ ἐφόρνευσε δεκατρία ἄθθα ἄτομα: ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιά, τὰ ὅποια διεσκέδαζον εἰς ἓνα γάμον. Πάντως, τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτὴν τῶν ἀντεκδικήσεων κατέχει ἡ ἐγκληματικότητα, ἢ ἐπιδειχθεῖσα εἰς τὸ χωρίον Ζαγορίσανη τῆς ἐπαρχίας Καστορίας, κατὰ Μάρτιον τοῦ έτους 1905, ὅποτε μία μεγάλη ανταρτικὴ ὁμάς εισήλθεν εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐφόρνευσεν ἐξήκοντα συνολικῶς ἄτομα, μεταξύ τῶν ὁποίων γυναῖκας καὶ παιδιά, καύσασα καὶ πλείεστας ὄσας οἰκίας...» (σ. 267).

«Ἡ πολιτικὴ τῆς τρομοκρατίας καὶ τῶν φόνων ἀνὰ τὰς πόλεις ἐφηρμόζετο ὑπὸ διαφόρων τρομοκρατικῶν ομάδων, αἱ ὁποῖαι πλὴν τῶν ἄλλων δι' ἕκαστον φόνον ἐλδύβανον εἰδικὸν διάσημον ἐκ μέρους τῆς «Ἐσωτερικῆς Ἐπιτροπῆς», ἐνθ' ἔβραν τούτου οὐδεμίαν σχέσιν εἶχον μὲ τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον ἐξετέλεον. Πάντως, γενικῶς εἰπεῖν, ἡ ανταρτικὴ Ὀργάνωσις εἰς τὴν Μακεδονίαν εἰργάζετο μὲ πολλὰ χρηματικὰ μέσα. Λέγεται ὅτι, πᾶς ὅστις τὴν ὑπέρβει, ἐπληρώνετο καλῶς» (σ. 267).

«Αἱ συνέπειαι τῶν ἐνόπλων ἐπεμβάσεων καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ἐλληνικῆς, ἦσαν βαρεῖαι. Αὐταὶ ἐπέφεραν χάος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Μακεδόνοιο πολίτου. Ἡ ἐγγύησις διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν, ἢ ὅποια καὶ πρὸ τούτου δὲν ἦτο μεγάλη, τώρα πλέον οὔτε κἂν ὑφίσταται. Ὁ πληθυσμὸς ἐπλήγη οἰκονομικῶς εἰς μεγάλον βαθμόν, τὸ ἐμπόριον ἐνεκρῶθη, ἡ γεωργία κατεστράφη, αἱ φυλακαὶ ἐγένεμισαν, ἢ μετανάστευσις κατέστη μαζικὴ. Πλὴν τούτου, οἱ χωρικοὶ ἠναγκάζοντο νὰ ὑπαχθῶν εἰς τὴν κυριαρχίαν (τὴν θρησκευτικὴν) τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ καταστοῦν «Ἕλληνες» (σ. 267).

Ὅμιλεῖ ἡ Ἱστορία τῶν Σκοπίων ἐπὶ ἐλληνικῶν ἀντιποίνων ἐπὶ τοῦ ἀθφου «μακεδοτικοῦ» πληθυσμοῦ, διότι πρῶτον οὗτος ἠρνήθη τὴν θρησκευτικὴν «δεσποτείαν» τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀκολουθήσας κατ' ἀνάγκην τὴν Ἐξαρχίαν καὶ δεῦτερον, διότι ἐξηγέρθη ἐναντίον τῆς τουρκικῆς δουλείας. Ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρονται δύο παραδείγματα ἀντιποίνων εἰς τὴν περιοχὴν Καστορίας ἐκ τοῦ 1904 καὶ 1905.

Μέχρι τοῦ 1897, έτους τῶν πρώτων ἐμφανίσεων τῶν συμμοριῶν τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ περιοχῇ Καστορίας, αἱ θρησκευτικαὶ καὶ φυλετικαὶ διαφοραὶ μεταξύ Ὀρθοδόξων καὶ Σχισματικῶν ἐρρυθμίζοντο ἐνώπιον τῶν διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν, σχεδὸν δὲ οὐδέποτε κατέληγον εἰς δολοφονικὰς ἐνεργείας.

Τὰ ἀπὸ ἐλληνικῆς πλευρᾶς ἀντίποινα ἦσαν ἀθέλῃτοι ἀμυντικαὶ ἐκδηλώσεις κατὰ τῶν δολοφονικῶν καὶ τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν τῶν ὑπὸ τοὺς Petrov, Markov, Čakalarov κ.ἄ. συμμοριῶν τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου (1899 κ.έ.) ἐναντίον τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων κυρίως τῆς περιοχῆς Καστορίας. Ἀπὸ τοῦ 1899 μέχρι τοῦ 1904, έτους τῆς ὄργανωμένης ἐλληνικῆς ἀμύνης, ὅποτε ἤρχισε καὶ ὁ Μακεδονικὸς Ἀγὼν, ὑπῆρξαν ἀναρίμητα τὰ θύματα τῆς βουλγαρικῆς ἐπιβουλῆς. Θὰ ἀναφερθοῦν περιπτώσεις τινὲς ἐκ τῆς περιοχῆς Καστορίας-Φλωρίνης, ἀπὸ ὅπου λαμβάνει τὰ παραδείγματα ἀντιποίνων καὶ ἡ Ἱστορία τῶν Σκοπίων, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ προβαλλόμενοι λόγοι δι' ἀντίποινα εἶναι ἀνύπαρκοι: τὸ δολοφονικὸν ὄργιον τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου κατὰ ἀμάχων πληθυσμῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὑπῆρξεν ὁ μοναδικὸς λόγος, ποὺ προεκάλεσε τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων μόλις τὸ 1904, δηλαδὴ μετὰ ἐξαετιῶν σχεδὸν ἀθελῆνικῆς δραστηριότητος τοῦ κομιτάτου.

Τὴν 1 Φεβρουαρίου τοῦ 1899 πίπτει ὡς πρῶτον θύμα ὁ ἐκ Σιστεόβου ἐλληνοδιδάσκαλος Ἀθανάσιος Κωνσταντινίου, τὴν δὲ 2αν Ἰουλίου τοῦ 1899 ἐπηκολούθησεν ἡ ταυτόχρονος δολοφονία τῶν ἐκ Ζαγορίσανης: Χρήστου Δημητριάδου Τσουτσούλια, ἐλληνοδιδασκάλου καὶ Κοσμᾶ Μισυρλῆ, πρῶην δημάρχου.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1900 ὑπέστη μετὰ τῆς συζύγου του τὸν διὰ φρικτῶν βεστανιστηρίων θάνατον ὁ Ναοῦμ Δούδης, ἐκ τῶν Ἑλλήνων προϋχόντων τοῦ χωρίου Στατίτσης: «...τὸν

εβασάζον μέχρι θανάτου διά πευρακτωμένον σιδήρου και περιχύσεως βράζοντος ελαίου και εις τὸ τέλος ἀπέκωσαν και τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ἑστίας. Τὴν ἰδίαν και ἔτι οἰκτροτέραν τύχην ὑπέστη και ἡ σύζυγός του...» (Βλ. Γ ρ Κ ώ ν σ τ α, Ἐνέργειαι και δολοφονικὰ ὄργια τοῦ βουλγαρικοῦ κοιμητάτου ἐν Μακεδονίᾳ και ἰδίᾳ ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Καστορίας, Ἀθήναι 1902, σ. 39, πρβλ. και σ. 15). Τὸ αὐτὸ ἔτος πίπτουν νεκροί: ὁ ἐκ Νερέτης Παπᾶ-Κωνσταντίνος, ὁ ἐκ Κοντοροπίου Πέτρος Σόπης, ὁ ἐκ Φλωρίνης Κώστας Πέτρου και ὁ ἐκ Γκροντισόβου Ντίνος Ἰωάννου (αὐτόθι, σ. 40-42).

Τὸ ἔτος 1901 αἱ δολοφονίαι Ἑλλήνων ὑπῆρξαν συχνότεραι. Τὴν 1ην Μαΐου ἐδολοφονήθη ὁ ἐκ Κοστενετίου Τράϊκος Μάλιος, τὸν δὲ Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐπηκολούθησαν αἱ δολοφονίαι ὀκτῶ ἄλλων Ἑλλήνων τῆς περιοχῆς. Οὗτοι ἦσαν: ὁ ἐκ Δουμπένης Βασίλειος Τσεμάνης, ὁ ἐκ Στρεμπένου ἱερεὺς Δημήτριος Οἰκονόμος, ὁ ἐκ Ζαγοριτάνης Ἑλλῆν πρόκριτος Β. Τζόγας, δολοφονηθεὶς ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κέντρου τῆς κωμοπόλεως, ὁ ἐκ Ρουίλιας Στοιγιάνης Βασίλειος, ὁ ἐκ Λουμπανίτης Βασίλειος Στοιγιάννου και τρεῖς γυναῖκες ἐκ Κονοματιῶ: ἡ Ἑλένη Στόϊκου, ἡ Μήτηραινα Καπιτάνου και ἑτέρα ἀνόνημος (αὐτόθι, σ. 43-47).

Αἱ δολοφονικαὶ ἐνέργειαι τοῦ βουλγαρικοῦ κοιμητάτου ἐπυκνώθησαν κατὰ τὰ ἔτη 1902-1904, ὅποτε διὰ τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος ἐξηρθρώθησαν αἱ συμμορία αὐται και ἐσώθη ὁ ἔλληνισμός τῆς Μακεδονίας.

Ἀλλὰ εἰδικῶς διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἱστορίας τῶν Σκοπιῶν μνημονευομένην περίπτωσιν ἑλληνικῶν ἀντιποίνων τῆς Ζαγοριτάνης, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀναφερθῇ ἐνταῦθα ὅτι ἡ κωμοπολις αὐτὴ διὰ τοῦ ἀέκ τοῦ χωρίου τούτου καταγομένου Βουλγάρου συνταγματάρχου Jangon κατέστη τὸ κέντρον δράσεως τῶν συμμοριῶν τοῦ βουλγαρικοῦ κοιμητάτου εἰς τὴν περιοχὴν Καστορίας-Φλωρίνης. Διὰ τῆς προαναφερθείσης δὲ δολοφονίας τοῦ Ἑλλήνου προκρίτου τῆς κωμοπόλεως ταύτης Β. Τζόγας, μόνου ὑπερασπιστοῦ τῶν 80 περίπου ἑλληνικῶν οικογενειῶν, ἡ κωμοπολις αὐτὴ εἶχε καταστῆ τὸ κατ' ἑξοχὴν φρουρὸν ἀμύνης και ἐπιθέσεως τῶν συμμοριῶν τοῦ βουλγαρικοῦ κοιμητάτου (αὐτόθι, σ. 22 και 47).

Αἱ βιαιότητες, εἰς τὰς ὁποίας ἐξετράπησαν τὰ ἑλληνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα εἰς Ζέλενιτς και Ζαγορίτσανη, προκαλοῦσαι δικαίως τὸν ἀποτροπισμὸν και τὴν φρίκην παντὸς ἐντίμου ἀνθρώπου, θὰ εἶδει ὑπὸ μὴ ἐπαναληφθοῦν· και ὁμοῦ αὐτὰ ἐγένοντο ἀφορμὴ μείζονος ἐκτάσεως ἀντεκδικήσεων ἐκ μέρους τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν—ταύτας ἀντιπαρέρχονται οἱ ἱστορικοὶ τῶν Σκοπιῶν—διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς Γραδεσνίτισης (74 ἐκ τῶν 180 οἰκῶν τοῦ χωρίου ἀπετεφρώθησαν, ἀλλὰ ἐλεηλατήθησαν και ἐφονεύθησαν περὶ τοὺς 20 προκρίτους)¹ και τοῦ ὁμαδικοῦ βασανισμοῦ πρὸ τῶν χωρικῶν τῶν 5 προκρίτων τοῦ χωρίου Δομπρομίρ τοῦ διαμερίσματος Μοριχόβου (Ἰούλιος 1905).

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς βιβλιογραφίας τοῦ ὑπὸ κρίσιν παρόντος ἔργου, εἰδικῶς διὰ τὸ θέμα ἐν ἑν Μακεδονίᾳ βουλγαρικῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀλλοστε δὲν ἀρνεῖται και ἡ Ἱστορία τῶν Σκοπιῶν ὑπὸ ἄλλην σκοπιάν, θέτομεν ὑπ' ὄψιν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων και τὰ κάτωθι ἔργα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς βιβλιογραφίας τῆς «Ἱστορίας τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ»: Tragedies of Macedonia: A Record of Greek Victims of Bulgarian

1. Μεταξὺ αὐτῶν «ὁ ἐμπνευσμένος ὑποσηρικτικῆς τῆς ὀρθοδοξίας και τοῦ ἑλληνισμοῦ παπᾶ-Δημήτριος, ἐμπεσὼν εἰς χεῖρας ὀλοκλήρου στίφους Βουλγάρου, ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον ζητοκραγῶζων ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου και τῆς Ἑλλάδος, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἐκ Πόζαρ Βούλγαρος ἱερεὺς παπᾶ-Γκιούρος ἐνεπήγγυε μέχρι λαβῆς τὴν λόγχην εἰς τὸ στόμα του» ΑΥΕ 2930 (1905) 623/16 Ἰουλίου, Προξενεῖον Μοναστηρίου. Πρβλ. Ν. Β λ ά χ ο υ, Τὸ Μακεδονικὸν ὡς φάσις τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος 1878-1908, Ἀθήναι 1935, σ. 372-373.

Outrages in Macedonia between 1897 and February 1903, London 1903. The Crimes of Bulgaria in Macedonia, Washington 1914. Atrocities Bulgares en Macédoine, Hestia 1913. Δ. Κ ο κ κ ί ν ο υ, Αί βουλγαρικοί θηριώδεις και ή καταστροφή τών Σερρών, 'Αθήναι 1914. Les cruautés bulgares en Macédoine Orientale et en Thrace 1912-1913, faits, rapports, documents, témoignages officiels, Athens 1914. Γ. 'Α β β α ν ι τ ά κ η, Dossier bulgare. Contribution à l'histoire de la civilisation bulgare, Gênéve 1918. Une reponse hellénique à «La verité sur les accusations contre la Bulgarie», Paris 1919.

Βάσει, λοιπόν, τών πηγών και τής συγχρόνου βιβλιογραφίας, ή έν Μακεδονία από του 1896 μέχρι του 1912 διαμάχη άφεώρα τόν Έλληνισμόν τής Μακεδονίας έν τή κατά τής βουλγαρικής (ούχι δέ τινος «μακεδονικής») ένόπλου προπαγάνδας άγώνι αυτού. Τό σύνθημα «'Η Μακεδονία διά τούς Μακεδόνας», ριφθέν ύπ' αυτού τούτου του βουλγαρικού κοιμητάτου, απέβλεπεν εις τήν πύκνωσιν τών γραμμών του με όπαδούς διαφόρων έθνικών άποχρώσεων έν Μακεδονία και τήν ένσωμάτωσιν εις τήν Βουλγαρίαν τής αυτόνομου Μακεδονίας κατά τό παράδειγμα τής 'Ανατολικής Ρωμυλίας και ουχι εις τήν γένεσιν και έξέγερσιν νέας έθνοφυλετικής σλαβικής, τής σημερινής «μακεδονικής» τών Σκοπίων, δυνάμεως εις τόν χώρον τούτου.

'Η ιστορία τών έν Μακεδονία Σλάβων κατά τήν πρό τών βαλκανικών πολέμων περίοδον άπετέλει μέρος και προέκτασιν κυρίως τής βουλγαρικής έξωτερικής πολιτικής έναντι τής Μακεδονίας και τής σερβικής έν μικροτέρα έντάσει.

'Επομένως, τό ύπό τής 'Ιστορίας τών Σκοπίων ύποστηριζόμενον έθνικώς αθύπόστατον του «μακεδονικού» στοιχείου, πολλά δήθεν δεινά ύποστάτως, ένεκα τών ξένων ένόπλων προπαγανδών, κυρίως τής έλληνικής, είναι καθαρά φενάκη διά τήν πρό τής άπελευθερώσεως τής Μακεδονίας εκ του τουρκικού ζυγού ιστορικήν περίοδον.

'Η μόνη άλήθεια είναι ότι αι έν Μακεδονία έλληνικαι κοινότητες έδέχθησαν μίαν ώργανωμένην και σκληράν έπίθεσιν προς εξαφανισμόν ή εκβουλγαρισμόν παντός του έλληνικού έν Μακεδονία, τή συμπράξει του βουλγαρόφρονος σλαβικού στοιχείου, όπου τούτο βαθμιαίως ειχεν εισχωρήσει ένταυθα διά τών ειρηνικών μετακινήσεων έντός τής άχανούς βυζαντινης και τής διαδόχου αυτής τουρκικής αυτοκρατορίας.

IV. Τό τέταρτον (δγδοον) μέρος, ύπό τόν τίτλον «'Η Μακεδονία από τής 'Επαναστάσεως τών Νεοτούρκων μέχρι τών βαλκανικών πολέμων» (σ. 297-352), περιλαμβάνει τέσσερα κεφάλαια: Τό πρώτον όμιλεί περι τής προετοιμασίας και πορείας τής επανάστασεως τών Νεοτούρκων (σ. 297-305). Βασικώς ή εκθεσις τών γεγονότων είναι άληθοφανής. Τό δεύτερον κάμνει λόγον περι του έθνικού όμοσπονδιακού κόμματος και τών άλλων πολιτικών ρευμάτων ύπό τās συνθήκας του καθεστώτος τών Νεοτούρκων (σ. 307-333).

Τό τρίτον αναφέρεται εις τό εργατικόν και σοσιαλιστικόν κίνημα έν Μακεδονία μετά τήν 'Επανάστασιν τών Νεοτούρκων (σ. 335-344). (Βάσει τής μεθόδου του ιστορικού ύλισμου δίδεται μαρξιστική έρμηνεία εις τό «εργατικόν» και «σοσιαλιστικόν» κίνημα έν Μακεδονία. 'Εξ άλλου, πρό του β' παγκοσμίου πολέμου δέν δυνάμεθα νά όμιλήσωμεν διά καμμίαν βαλκανικήν χώραν περι εργατικού κινήματος, διότι τάξις ώργανωμένη, όπως τήν έννοούμεν σήμεραν διά τās προηγμένας χώρας, δέν ύπήρχε: εργαζόμενοι ναί, αλλά όχι εργάται με ταξικήν συνείδησιν). Και εις τό τέταρτον έρευνάται ό πολιτιστικομορφωτικός βίος έν Μακεδονία κατά τήν περίοδον 1908-1912 (σ. 345-352).

Τό έθνικόν όμοσπονδιακόν Κόμμα (1909) προήλθεν εκ τής άριστερās πτέρυγος τής έσωτερικής επαναστατικής ώργανώσεως: αι άρχαι τούτου άνάγονται εις τήν εποχήν τής 'Επανάστασεως του Πλινδεν (σ. 307). Πλήν όμως τόσον τό κόμμα τούτο όσον και ή νέα «'Εσωτερική Μακεδονική 'Επαναστατική 'Οργάνωσις (V.M.R.O.)» εφρέθησαν και πάλιν

ὕπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχον τῶν βουλγαρικῶν δυνάμεων (σ. 310 καὶ 328-329), ὅπερ σαφῶς ἀποδεικνύει ὅτι πᾶσα ἄλλη σλαβική ἐν Μακεδονίᾳ φυλετική ὀργάνωσις ἦτο ἀνύπαρκτος ἢ καθαρῶς προσωπικοῦ χαρακτήρος, δι' ὃ καὶ εὐκόλως ἐξεμηδενίζετο.

Ἡ βουλγαρική πλῆον V.M.R.O. ὑπὸ τὸν Todor Alexandrov, κατὰ τὴν Ἱστορίαν τῶν Σκοπίων, ἀπὸ τοῦ 1908 μέχρι τοῦ 1912 μετετρέπη «εἰς ἀνταρτικὴν τρομακτικὴν ὀργάνωσιν, ἣ ὅποια ἐξυπηρετεῖ τὴν κατακτητικὴν πολιτικὴν τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους» (σ. 329). Ἐν συνεχείᾳ ἀπαριθμοῦνται συγκεκριμέναι περιπτώσεις τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν κυρίως διὰ τῆς τοποθετήσεως βομβῶν εἰς τὸπους δημοσίων συνάξεων (κυρίως ἀγοράς, ἐμποροπανηγύρεις κ.λ. σ. 329-383 καὶ 359).

Ἡ σερβική παρουσία εἰς τὴν Βόρειον Μακεδονίαν μὲ κέντρον τὴν πόλιν τῶν Σκοπίων (σ. 323-324) καὶ ἡ ἑλληνική πολιτιστικὴ καὶ μορφωτικὴ δραστηριότης ἐν Μακεδονίᾳ μὲ κέντρον τὰς πόλεις: Θεσσαλονίκην, Μοναστήριον καὶ Σέρρας (σ. 324-327), κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1908 ἕως τὸ 1912 περίοδον, ἐκτιμῶνται ἀρνητικῶς διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν προμνημονευθέντων ἀλλαγῶν τοῦ παρόντος ἀναιτιολογητῶν ἀπόψεων. Εἰδικῶς δὲ διὰ τὴν ἑλληνικὴν δραστηριότητα ἐν Μακεδονίᾳ, λέγει τὰ ἑξῆς:

«Αἱ ἑλληνικαὶ λέσχαι μετὰ τὸ 1908 ἀπετέλουν νέαν, παρηλλαγμένην μορφήν διὰ τὴν συνέχισιν τῆς τρομοκρατικῆς προπαγάνδας καὶ τῆς ἀφομοιωτικῆς δραστηριότητος τῆς «μεγαλοελληνικῆς» ἀστικῆς τάξεως ἐν Μακεδονίᾳ» (σ. 324).

«Πλὴν τῆς δημιουργίας πολιτικῶν λεσχῶν, οἱ Ἕλληνες προέβησαν καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν διαφόρων συλλόγων, ἐνώσεων, ἀδελφοτήτων καὶ τῶν παρομοίων, τυπικῶς μὴ πολιτικῶν συλλόγων, ἀλλὰ πάντως μὲ ἐκδηλον προπαγανδιστικὸν καὶ ἔθνικιστικὸν χαρακτήρα» (σ. 324).

«Ἐν πάσει περιπτώσει, ἡ ἑλληνικὴ προπαγάνδα ἄνευ τῆς παρουσίας τῶν ἀνταρτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰς θέσεις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, αἱ ὁποῖαι εἶχον κατὰ τὸ παρελθὸν κατακτηθῆ μετὰ τὸν τρομοκρατικόν ἀποδυνάμωσιν ὑπὸ τῶν σουλτανικῶν ἀρχῶν.

Ὁ μακεδονικὸς πληθυσμὸς εἰς τὴν Νότιον Μακεδονίαν, ὁ ὁποῖος μέχρι τότε ἐκρατεῖτο βιαιῶς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου, ἐπωφελοῦμενος τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἐπιμένων εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν χειραφέτησιν του, ἤρρισε νὰ ἐγκαταλείψῃ μαζικῶς τὸ Πατριαρχεῖον. Πρὸς τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ μακεδονικὸς πληθυσμὸς δὲν εἶχεν ἰδικὴν του ἐκκλησίαν, προσεχώρησεν εἰς τὴν Ἐξαρχίαν, ἣ ὅποια, ὡς σλαβικὸν ἴδρυμα, ἦτο δι' αὐτὸν περισσώτερον ἐγγὺς καὶ ἀπετέλει συνεπῶς τὸ πρῶτον καταφύγιον μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἑλληνικοῦ κλίματος. Ἰδιαίτερος ἀποδιοργανωμένη ἦτο ἡ ἑλληνικὴ προπαγάνδα εἰς τὴν περιοχὴν Σερρών, ὅπου ἀπεδείχθη πλήρως ἀνίκανος νὰ παρουσιάσῃ ἀντίστασιν εἰς τὰς ἀπελευθερωτικὰς προσπάθειάς τῶν ὁπαδῶν τοῦ Sandansky. Ἡ κοινωνικὴ κινητοποίησις τῶν μακεδονικῶν μαζῶν εἰς τὰ νοτιώτερα ἄκρα τῆς Μακεδονίας, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1908, κατ' οὐσίαν ἐξεφράσθη ὡς ἀντιπατριαρχικὴ καὶ ἀνθελληνικὴ κίνησις» (σ. 375).

V. Τὸ πέμπτον (ἕνατον) μέρος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Μακεδονία κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βαλκανικῶν πολέμων 1912-13» (σ. 355-381), περιλαμβάνει δύο κεφάλαια: Τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὰ γεγονότα τοῦ πρώτου βαλκανικοῦ πολέμου (σ. 355-373) δηλαδὴ τὴν συγκρότησιν τῆς βαλκανικῆς ἐνώσεως, τὴν προετοιμασίαν καὶ πορείαν τοῦ πολέμου, τὴν συμμετοχὴν «Μακεδόνων» εἰς τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Τουρκίας ὡς καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς «μακεδονικῆς» παροικίας ἐν Πετρούπολει δι' ἀνεξάρτητον μακεδονικὸν κράτος. Τὸ δευτέρον περιλαμβάνει τὰ γεγονότα τοῦ δευτέρου βαλκανικοῦ πολέμου (σ. 375-381). Συγκεκριμένως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔναρξιν καὶ πορείαν τοῦ πολέμου, τὴν εἰρήνην τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τὸν διαμελισμὸν τῆς Μακεδονίας ὡς καὶ τὸ καθεστῶς τῶν συμμαχικῶν Ἀρχῶν ἐν Μακεδονίᾳ.

Τόσον ή διπλωματική όσον και ή στρατιωτική πλευρά τών βαλκανικών πολέμων έχουν άποτελέσει εύρδ άντικείμενον έρεύνης τής διεθνούς βιβλιογραφίας ούτως, ώστε ούδέν τό νέον προσφέρει ή έν τή παρόντι έργω άναφορά εις τούς δύο βαλκανικούς πολέμους, ή όποία έχει ένημερωτικόν χαρακτήρα, άποβλέπουσα κυρίως εις τήν έξαρσιν τής συμμετοχής του «μακεδονικού» στοιχείου εις τά γεγονότα του 1912-1913.

Ή ένοπλος συμμετοχή τής μεγίστης πλειοψηφίας του «μακεδονικού» στοιχείου, κατά τούς βαλκανικούς πολέμους, έμφανίζεται υπό «τήν διοίκσιν του βουλγαρικού στρατου» (σ. 367), άνευ ιδίων «αιτημάτων διά τήν άπελευθέρωσιν τής Μακεδονίας και τήν σύστασιν άνεξαρτήτου μακεδονικού κράτους» (σ. 367), όπερ άποτελεί έτέραν σαφή άπόδειξιν ότι, άκόμη και κατά τήν περίοδον τής άποτινάξεως του τουρκικού ζυγού εκ τής περιοχής τής Μακεδονίας, τό «μακεδονικό» στοιχείον δέν ειχε συλλάβει τήν υπό τής Ίστορίας τών Σκοπίων άποδιοδημένη εις τό στοιχείον τουτο ιδέαν άνεξαρτήτου τινός «μακεδονικού» έθνους. Έάν ιστορικώς, έστω και κατά τό δεύτερον ήμισυ του 19ου αϊθνος, ήρχιζε νά ύποψόσκη έθνική τις «μακεδονική» συνειδησις και άναγέννησις, δέν ήτο δυνατόν παρα εις μίαν δεδομένη στιγμήν (και ή πλέον κατάλληλος ήτο τής περιόδου 1912-1913) νά έξεγείρετο πρός χειραφέτησιν.

Ή υπό κρίσιν Ίστορία τών Σκοπίων προσπαθεί νά έμφανίση τās ένόπλους «μακεδονικάς» ομάδας υπό τόν Jane Sandanski, ως έχούσας άνεξάρτητον γραμμήν εκείνης του Βουλγαρου Todor Alexandron (σ. 367) δέν είναι όμως άρκουντως πειστική, διότι παρακτιόντως άποδίδει εις τās υπό τόν Sandanski ομάδας τόν ρόλον «προφυλακής τής βουλγαρικής μεραρχίας πρός τήν Θεσσαλονίκην» (σ. 368). Ή διαπίστωσις αυτη, άν μή τι άλλο, δεικνύει τόν προσωπικόν και ούχι τόν παλλαϊκόν χαρακτήρα τών περι τήν Μακεδονίαν άυτονομιστικών τάσεων.

Δι' αυτόν άκριβώς τόν λόγον και ό άπ' άρχής μέχρι τέλους έμφανιζόμενος Jane Sandanski ως σύμβολον τής άνεξαρτήτου «έθνοφυλετικής Μακεδονίας» αναγκάζεται νά ύποκύψη εις τήν τότε πραγματικότητα. Τό αυτό δύναται νά λεχθή και διά τās άνεδαφικάς ένεργείας ομάδος «Μακεδόνων άυτονομιστών» έν Ρωσία υπό τόν Ćurovski και τόν Misirko και έν Έλβετία υπό τόν Kočarev πρός δημιουργίαν άνεξαρτήτου ή άυτόνομου «μακεδονικού» κράτους. Αί διαμαρτυρίαί και τά ύπομνήματά των ούδεμίαν άπήχησιν εύρον τόσον έν Μακεδονία όσον και κατά τās διεθνείς συσκέψεις (σ. 369-373 και 417-420).

VI. Τό έκτον (δέκατον) μέρος, υπό τόν τίτλον «Ή Μακεδονία κατά τόν πρώτον παγκόσμιον πόλεμον» (σ. 385-437), περιλαμβάνει έξ κεφάλαια: Τό πρώτον αναφέρεται εις τήν έναρξιν του πολέμου (σ. 385-389) και τήν εισοδον τής Βουλγαρίας εις αυτόν (σ. 389-390), τό δεύτερον κάμνει ειδικόν λόγον περι του μετώπου τής Θεσσαλονίκης, δηλαδή περι τής δημιουργίας και τής διασπάσεως τούτου (σ. 391-400), τό τρίτον όμιλεί περι τής έν Μακεδονία καταστάσεως υπό τήν κατοχήν τών ξένων δυνάμεων, Γερμανοβουλγαρικών και τής Άντάντ (σ. 401-415), τό τέταρτον περι τής σχέσεως του «μακεδονικού» μεταναστευτικού κόσμου έναντι του πολέμου (σ. 417-420), τό πέμπτον περι τής ίδρύσεως του βασιλείου τών Νοτιοσλάβων (σ. 421-431) και τό έκτον περι του «μακεδονικού» ζητήματος εις τήν συνδιάσκεψιν τών Παρισίων (σ. 433-437).

Τά γεγονότα έν τή συνόλω των εκτίθενται κατά ένα άληθοφανή και έπιστημονικόν τρόπον, αλλά άσκόπως, διότι είναι πολλαχόθεν γνωστά.

Γ' Τόμος

I. Τό πρώτον (ένδέκατον) μέρος, υπό τόν τίτλον «Ή Μακεδονία μεταξυ τών δύο παγκόσμιων πολέμων» (σ. 7-166), περιλαμβάνει τά κάτωθι κεφάλαια:

Τὸ πρῶτον ἐπιγράφεται: «Ἡ κατάσταση ἐν Μακεδονίᾳ ἐν τῷ Σε-ροβοκρατοσλοβενικῷ Βασιλείῳ μέχρι τοῦ συντάγματος τοῦ Vidonden» (σ. 7-27) ἐνταῦθα γίνεται λόγος: 1. Περί τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς νέας ἐξουσίας ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον καὶ τῶν κοινωνικοοικονομικῶν συνθηκῶν ἐν Νοτίῳ Γιουγκοσλαβίᾳ (σ. 7-14). 2. Περί τῆς ἐμφανίσεως τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ ὀργανώσεως ἐν Νοτίῳ Γιουγκοσλαβίᾳ μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον (σ. 14-17). 3. Περί τῆς διεξαγωγῆς καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν κοινοτικῶν ἐκλογῶν ἐν Νοτίῳ Γιουγκοσλαβίᾳ (σ. 17-20). 4. Περί τῆς ἐκλογικῆς ἐκστρατείας ἐν Νοτίῳ Γιουγκοσλαβίᾳ διὰ τὴν Συντακτικὴν Ἐθνοσυνέλευσιν (σ. 20-23). 5. Περί τοῦ Συντάγματος τοῦ Vidonden, τοῦ 1921 (σ. 23-27).

Τὸ δεύτερον ἐπιγράφεται: «Ὁ οικονομικὸς καὶ πολιτιστικὸς ἐκπαιδευτικὸς βίος εἰς τὴν Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου μετὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ Vidonden μέχρι τῆς δικτατορίας τῆς ἐκ τῆς Ἰανουαρίου» (σ. 29-58). Ἐνταῦθα γίνεται λόγος: 1. Περί τῆς ἀγροτικῆς μεταρρυθμίσεως καὶ τῆς καταστάσεως εἰς τὴν γεωργίαν (σ. 29-34). 2. Περί τῆς ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας (σ. 34-37). 3. Περί τῶν πολιτικῶν κομμάτων εἰς τὴν «Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου» (σ. 37-39). 4. Περί τῆς τρομοκρατίας τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου εἰς τὴν «Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου» (σ. 39-41). 5. Περί τῆς ἀνανεώσεως τῆς κομματικῆς ὀργανώσεως (σ. 41-44). 6. Περί τῆς συζητήσεως ἐντὸς τοῦ Κ.Κ.Γ. ἐπὶ τοῦ «μακεδονικοῦ» ζητήματος (σ. 44-47). 7. Περί τοῦ κινήματος τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν νέων κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἐτῶν 1925-1929 (σ. 47-50). 8. Περί τῆς δράσεως τῆς V.M.R.O. (Ἡνωμένης) εἰς τὴν «Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου» (σ. 51-56). 9. Περί τῆς ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἀποεθνικοποιήσεως τοῦ «μακεδονικοῦ» λαοῦ (σ. 56-58).

Τὸ τρίτον ἐπιγράφεται: «Ἡ Μακεδονία τοῦ Βαρδαρίου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπιβουλῆς τῆς μοναρχοφασιστικῆς δικτατορίας μέχρι τοῦ πολέμου τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1941» (σ. 59-67). Ἐνταῦθα ἐξετάζονται: Αἱ ἐπιπτώσεις τῆς παγκοσμίου οικονομικῆς κρίσεως διὰ τὴν «Μακεδονίαν» (σ. 59-62) καὶ ἡ ἀνίσος ἀνάπτυξις καὶ ἡ οικονομικὴ καθυστέρησις εἰς τὴν «Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου» (σ. 62-67).

Τὸ τέταρτον, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς μοναρχοφασιστικῆς δικτατορίας εἰς τὴν Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου» (σ. 69-77), ἀναφέρεται εἰς τὴν τρομοκρατίαν καὶ τὴν ἀφομοιωτικὴν πολιτικὴν τοῦ δικτατορικοῦ καθεστώτος ἐν «Μακεδονίᾳ» (σ. 69-73), τὴν ἐξασθένειν τῆς δικτατορίας καὶ τὴν δραστηριοποίησιν τοῦ Κ.Κ.Γ. εἰς τὴν ἰδίαν περιοχὴν (σ. 73-77).

Τὸ πέμπτον, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ πολιτικὴ ζωὴ καὶ οἱ ἐκλογικοὶ ἀγῶνες εἰς τὴν Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου κατὰ τὰ ἔτη 1933-1935» (σ. 79-96), ἀναφέρεται εἰς τὰς κοινοτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1933 καὶ 1935 (σ. 79-84), εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ Κ.Κ.Γ. κατ' αὐτάς (σ. 69-73), τὴν ἐξασθένειν τῆς δικτατορίας καὶ τὴν δραστηριοποίησιν τοῦ Κ.Κ.Γ. εἰς τὴν «Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου» (σ. 84-88) καὶ τὴν πρόδον τοῦ ἀντιφασιστικοῦ καὶ ἐργατικοῦ κινήματος (σ. 94-96).

Τὸ ἕκτον, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ ζυμώσεις εἰς τὴν Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου κατὰ τὰ ἔτη 1936-1938» (σ. 97-113) καὶ τὸ ἕβδομον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Μακεδονία τοῦ Βαρδαρίου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκρήξεως τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου» (σ. 115-129), ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἀξιοῦσης δραστηριότητος τοῦ Κ.Κ.Γ. εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ 1936 μέχρι τοῦ 1940.

Τὸ ὄγδοον, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ πόλεμος τοῦ Ἀπριλίου καὶ ὁ διαμελισμὸς τῆς Μακεδονίας κατὰ τὸ 1941» (σ. 131-136) κάμνει λόγον

περί τῆς καταλήψεως τοῦ γιουγκοσλαβικοῦ χώρου ὑπὸ τῶν Γερμανῶν καὶ περὶ τῆς περιόδου τῆς Κατοχῆς.

Καὶ τέλος, τὸ ἔνατον κεφάλαιον, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ Τύπος, ὁ πολιτισμὸς καὶ αἱ καλαὶ τέχναι εἰς τὴν Μακεδονίαν τοῦ Βαρδαρίου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεσοπολέμου 1918-1941» (σ. 137-166), ἀναφέρεται εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ Τύπου, τὴν λογοτεχνίαν, τὸ θέατρον καὶ τὴν ζωγραφικὴν.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ παρόντος μέρους, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζεται διὰ τὸ ἀντισερβικὸν καὶ ἀντιβουλγαρικὸν πάθος, δύνανται νὰ συναχθοῦν τὰ κάτωθι: Παγία πολιτικὴ τοῦ Βελιγράδιου ἐν σχέσει μὲ τὸ «μακεδονικόν» ζήτημα, ὅπως τίθεται τοῦτο σήμερον ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων τῶν Σκοπίων, κατὰ τὴν περίοδον τοῦ μεσοπολέμου, ἢ το ἢ μὴ ἀναγνώρισις «μακεδονικῆς» τινος ἐθνότητος ἐν Νοτίῳ Γιουγκοσλαβίᾳ· τὸ Βελιγράδιον ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ἐκσερβισμὸν τῆς περιοχῆς αὐτῆς (σ. 37).

Ἡ Ἐσωτερικὴ Μακεδονικὴ Ἐπαναστατικὴ Ὀργάνωσις (V.M.R.O.), ὑπὸ τοὺς Βουλγάρους ἡγέτας Todor Alexandrov καὶ Alexander Protogerov, ἐνέτεινε τὰς προσπάθειάς τῆς πρὸς δημιουργίαν αὐτονομιστικοῦ κινήματος εἰς τὴν Νότιον Γιουγκοσλαβίαν, μὲ σκοπὸν τὴν προαύρτησιν τοῦ χώρου τούτου εἰς τὸ βουλγαρικὸν κράτος, κατὰ παλαιὰν καὶ συνήθη τακτικὴν τῆς Σόφιας (σ. 39-41 καὶ 51).

Ἄλλὰ καὶ τὸ Κ.Κ.Γ. δὲν ἐτήρησε συνεπῆ πολιτικὴν ἔναντι τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη παντελῶς τὴν ὑπαρξίν χωριστῆς ἐθνότητος ἐν Νοτίῳ Γιουγκοσλαβίᾳ, ἐν συνεχείᾳ ἠκολούθησε ἀσαφῆ πολιτικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ τελικῶς, λόγῳ νέας πολιτικῆς σκοπιμότητος καὶ τακτικῆς, ἀνεγνώρισεν ὅτι πρὸ τινος ἤρνεϊτο. Ἴδου τί διδάσκει ἐν προκειμένῳ ἡ Ἱστορία τῶν Σκοπίων εἰς τὴν παράγραφον: «Συζητήσεις ἐντὸς τοῦ Κόμματος ἐπὶ τῷ ἔθνικῳ καὶ τῷ μακεδονικῷ ζητήματι» (σ. 44-47).

«Ὁ τότε (1923) Γραμματεὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Simo Marković ἐπέσβευε τὴν ἰδέαν ὅτι «οἱ Σέρβοι, οἱ Κροάται καὶ οἱ Σλοβῆνοι δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς τρεῖς κλάδοι μιᾶς ἐθνότητος». Εἰς τὴν δευτέραν γενικὴν συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ.Γ., λαβοῦσαν χώραν τὸν Μάϊον τοῦ 1923, συνεζητήθη μὲ μεγαλύτεραν σοβαρότητα τὸ ἔθνικόν ζήτημα. Ἐν τῷ μεταξύ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν δὲν ἀπεκρυσταλλώθη ἐντελῶς ὀρθὴ τοποθέτησις. Συνεπείᾳ τούτου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1923, διεξήχθη ζωηροτάτη συζήτησις διὰ μέσου τοῦ κομματικοῦ Τύπου ὡς καὶ εἰς τὰς συγκεντρώσεις καὶ τὰς συσκέψεις περὶ τὴν τηρητέαν γραμμὴν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἐπὶ τῷ ἔθνικῷ ζητήματι εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν. Τὸ βιβλίον τοῦ Simo Marković: «Τὸ ἔθνικόν ζήτημα ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ μαρξισμού» (δημοσιευθὲν κατὰ τὸ ἔτος 1923) ὡς καὶ ἄλλα κείμενά του ἐξηγησάμεσαν ὡς ἀφορμὴ διὰ τὴν ὑποκίνησιν εὐρείας πολεμικῆς».

«Διὰ τὸν Marković δὲν ὤφισται Μακεδονικὸν Ἔθνος εἰς τὸν παρόντα χρόνον, κατὰ τὴν σύγχρονον μαρξιστικὴν σημασίαν τοῦ ὄρου, ἔστω καὶ ἂν ὀφίστατο οἰοδῆποτε μακεδονικὸν ζήτημα, περιπελεγμένον ἔνεκα τῆς ἐθνογραφικῆς πολυχρομίας τῆς Μακεδονίας, δεδομένου ὅτι οὗτος ἐπίστευεν, ὅτι ἡ Μακεδονία κατοικεῖται ἀπὸ ἄτομα ἀνήκοντα εἰς τὰ βαλκανικὰ ἔθνη καὶ ἀπὸ ἐθνικὰς μειονότητας (Ἀλβανούς καὶ Τούρκους). Διὰ τοῦτο καὶ προεξώφλει ὅσους ὅτι, εἰς περιπτώσιν μονοπλευροῦ ἐπιλύσεως τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος πρὸς ὄφελος τῶν συμφερόντων μόνον μιᾶς βαλκανικῆς ἄστικῆς τάξεως, θὰ ἀυξήθη ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν ἄλλων βαλκανικῶν κυριάρχων τάξεων. Τὴν πλέον αὐθεντικὴν καταδικὴν τῶν ἀντιλήψεων τοῦ Simo Marković ἐπὶ τοῦ ἔθνικῷ ζητήματος ἐξέδωσεν ἡ τρίτη παγγιουγκοσλαβικὴ συνδιάσκεψις τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν ἐν παρανομίᾳ εἰς τὸ Βελιγράδιον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1924... Διὰ πρώτῃν φορὰν εἰς τὸ τρίτον παγγιουγκοσλαβικὸν συνέδριον εἶχε γίνῃ ἀπόπειρα νὰ ἐκτεθοῦν ἰδεολογικοπολιτικὰ ἀπόψεις τηρητέας τακτικῆς ἐπὶ τοῦ μακεδονικοῦ ζητήμα-

τος... ταυτοχρόνως όμως διετηρούντο ώρισμένοι παλαιά έσφαλμένοι γνόμια και παρεξηγήσεις σχετικώς πρός τό μακεδονικόν έθνος... ό πληθυσμός τής Μακεδονίας έθεωρείτο ώς ποικιλοεθνής πληθυσμός, συγκροτούμενος κυρίως εκ κατοίκων, ανηκόντων εις τά άλλα βαλκανικά έθνη, πρΰγμα τό όποϊόν έσήμαινεν ότι ό μακεδονικός λαός δεν έθεωρείτο διαμορφωμένη όλόττης».

«Διά τήν δασάφησιν και εκλαϊκευσιν τών θέσεων και καθηκόντων του 'Ανεξαρτήτου Έργατικού Κόμματος Γιουγκοσλαβίας (δηλαδή του Κ.Κ.Γ.), εν αναφορΰ πρός τό δεύτατον έθνικόν και άγροτικόν πρόβλημα τής Μακεδονίας κατά τό θέρος του 1924, είχαν εκτυπωθΰ τό φυλλάδιον του Konstantit Novakovic «Μακεδονία, Μακεδονία. Γΰ γεωργών»... διά νά ειπωμεν τήν άλήθειαν, εις τό φυλλάδιον τουτο δεν έπετυγγάνετο κατηγορηματική και σαφής άποκρυστάλλωσις τών αντιλήψεων σχετικώς πρός τήν ύπαρξιν ή μη του μακεδονικού έθνους».

Τά άνωτέρω αποδεικνύουν διά μίαν άλλην φοράν ότι μέχρι πρό τινων έτών ή πολιτική σκοπιμότης και ουχι ή έθνική πραγματικότης εδημιούργει τό ζήτημα τουτο. Τήν άλήθειαν ταύτην άποδοκιμάζει ή παρούσα Ίστορία, θεωρούσα τήν σύγχυσιν πολιτικής και έθνικής σκοπιμότητος περι τό πρόβλημα τουτο έργον τής βουλγαρικής διπλωματίας: «Ή σφαλερότης τής θέσεως τής V.M.R.O. (Ήνωμένης) συνίστατο εν πρώτοις εις τό γεγονός ότι αυτη άντελαμβάνετο τό μακεδονικόν ζήτημα κυρίως ώς πολιτικόν και όχι ως έθνικόν ζήτημα... εις τά δημοσιεύματα και τά έγγραφα τής V.M.R.O. (Ήνωμένης) περιεπλέκοντο και διεσταυρούντο σφαλεραί αντιλήψεις, ότι δηλαδή ό πληθυσμός τής Μακεδονίας άποτελείται κυρίως εκ «Μακεδόνων Βουλγάρων», δηλαδή ότι οι Μακεδόνες είναι «Βούλγαροι». Ή τοιαυτή άσυνέπεια και ασάφεια άπόψεων προεκάλει άναποφεύκτως σύγχυσιν, έθόλωνε τών έθνικοπολιτικόν προσανατολισμόν και τήν προσφοράν τής V.M.R.O.» (σ. 55).

Τά υπό τών συγγραφέων του παρόντος μέρους παρεχόμενα στοιχεία περι τής πολιτικής και οικονομικής ζωής τής Γιουγκοσλαβίας και μάλιστα του νοτίου τμήματος αυτης (της σημερινής Λ.Δ. Σκοπίων) είναι αξιόλογα και διαφωτιστικά.

II. Το δεύτερον (δωδέκατον) μέρος, υπό τόν τίτλον: «Ή Μακεδονία του Πιρίν από του 1918 μέχρι του 1941» (σ. 169-244), αναφέρεται πρώτον εις τόν άγώνα και τήν θέσιν τών «Μακεδόνων» εν Βουλγαρία μέχρι τέλους του 1924 (σ. 169-197) και δεύτερον εις τήν άυτονομιστικήν κίνησιν τής V.M.R.O. μέχρι του 1934 (σ. 199-244).

III. Το τρίτον (δέκατον τρίτον) μέρος, υπό τόν τίτλον: «Ή Μακεδονία του Αϊγαίου από του 1914 μέχρι του 1941» (σ. 247-275), διαιρείται εις δύο κεφάλαια: Το πρώτον επιγράφεται «Αλλαγαι τής έθνικής συστάσεως του πληθυσμου εις τήν Μακεδονίαν του Αϊγαίου» (σ. 247-260). Ένταυθα αναφέρονται τά κάτωθι: I. Εϋθύς μετά τόν πρώτον παγκόσμιον πόλεμον κατεβλήθησαν έντονοι προσπάθειαι από μέρους τών Έλληνικών Κυβερνήσεων διά τήν αλλαγην τής έθνικής συστάσεως του πληθυσμου εις τήν Μακεδονίαν (Μακεδονίαν του Αϊγαίου κατά τήν Ίστορίαν τών Σκοπίων). Αί συνθήκαι του Νεϊγΰ του 1919 μεταξύ Έλλάδος και Βουλγαρίας και τής Λωζάννης του 1923 μεταξύ Έλλάδος και Τουρκίας περι άμοιβαίας ανταλλαγής τών πληθυσμών επέφερε σημαντικές αλλαγάς εις τήν έθνικήν σύστασιν του πληθυσμου. Παρά ταυτα, κατά τήν Ίστορίαν, εις τās περιοχάς Καστορίας, Φλωρίνης και Έδέσσης και μετά τās άνωτέρω συνθήκας εκυρίαρχει τό «μακεδονικόν έθνικόν στοιχείον» (σ. 247-250).

Έν συνεχεία γίνεται λόγος περι τών διεθνών συνθηκών προστασίας τών μειονοτήτων γενικώς και τής θέσεως τών «Μακεδόνων» εν Έλλάδι ειδικώς μνημονεύεται τό μη-

δέποτε εφαρμοσθέν Πρωτόκολλον Kalfon - Πολίτη τοῦ 1924, βάσει τοῦ ὁποῖου ἀνεγνωρίζετο βουλγαρική μειονότης ἐν Ἑλλάδι καὶ ἑλληνική ἐν Βουλγαρίᾳ (σ. 250-253).

Τέλος, γίνεται ἱστορική ἀνασκόπηση τοῦ πολιτικοῦ βίου ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ 1923 μέχρι τοῦ 1932 διὰ τὸ τόνισθῆν ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. κατὰ τὸ 1924 ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας ἐντὸς μιᾶς Βαλκανικῆς Ὄμοσπονδίας (σ. 253-257) καὶ ἐκτίθεται ἡ διαμάχη μεταξύ Βουλγαρίας καὶ Γιουγκοσλαβίας διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι Σλαβόφωνων ὡς Σέρβων καὶ Βουλγάρων (σ. 257-260), διὰ τὸ καταλήξῃ εἰς τὴν διαπιστώσιν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς «μακεδονικῆς ἔθνικης μειονότητος» οὐδέποτε ἀπασχόλησε τὰ τρία ἐνδιαφερόμενα γειτονικά κράτη (σ. 259).

Τὸ δεύτερον ἐπιγράφεται «*Η θ έ σ ι ς τ ὠ ν Μ α κ ε δ ὶ ο ν ω ν ἐ ν Ἑ λ λ ᾶ δ ι μ έ χ ρ ι τ ῆ ς φ α σ ι σ τ ι κ ῆ ς κ α τ ο χ ῆ ς*» (σ. 261-275). Ἐνταῦθα γίνεται λόγος περὶ τῆς ἰδρύσεως καὶ τῆς δράσεως τῆς V.M.R.O. (Ἡνωμένης) εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν (σ. 264-269) τῆς ἀλλαγῆς τακτικῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. ὡς πρὸς τὸ «μακεδονικόν» ζήτημα (σ. 269-270) καὶ περὶ τῆς καταδιώξεως τῶν «Μακεδόνων» κατὰ τὴν περίοδον τῆς δικτατορίας τοῦ Μεταξᾶ (σ. 270-275).

Αἱ θέσεις τοῦ συγγραφέως τοῦ μέρους τούτου, Hristo Andonovski, εἶναι ἤδη γνωσταί, δημοσιευθεῖσαι εἰς τρεῖς ἄλλας ἐργασίας του ὑπὸ τοὺς τίτλους:

«*Diplomatska Antimakedonska Igra* (Διπλωματικὴ ἀντιμακεδνικὴ συμπαιγνία), Σκόπια 1969¹. «*V.M.R.O. (obedineta) vo Egejska Makedonija*» (Ἡ ἐσωτερικὴ μακεδονικὴ ἐπαναστατικὴ ὀργάνωσις εἰς τὴν Μακεδονίαν τοῦ Αἰγαίου²). «*Vistina za Egejska Makedonija* (Ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου)», Σκόπια 1971³.

Ἡ διήκουσα ἔννοια τῶν ἀνωτέρω ἐργασιῶν τοῦ συγγραφέως εἶναι νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν ὑφίσταται εἰσέτι σλαβικὴ «μακεδονικὴ» μειονότης, μὴ ἀπολαύουσα τῶν ὑπὸ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν προβλεπομένων μειονοτικῶν δικαιωμάτων. Ἄλλὰ ἡ ἔρευνα τοῦ συγγραφέως, καθαρῶς δημοσιογραφικὸ καὶ προπαγανδιστικὸ χαρακτηρισμὸς, ἐκτός τοῦ ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀνυπαρκτὸν σήμερον ἀντικείμενον ἐρεύνης, δὲν στηρίζεται ἐπὶ συγκεκριμένων ἱστορικῶν πηγῶν, ἀκόμη καὶ διὰ τὸ παρελθόν. Ὁ ἴδιος ἀναγκάζεται νὰ ἐμφανίσῃ μίαν πραγματικότητα διάφορον ἐκείνης, τὴν ὅποιαν ἐπιθυμεῖ ἢ ὑπὸ κρίσιν Ἱστορία. Δηλαδή, ἀνατρέχων εἰς τὰς διεθνεῖς συνθήκας ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ μακεδονικοῦ χώρου (1913) καὶ ἐξῆς, διαπιστώνει ὅτι τὸ κατ' αὐτὸν «μακεδονικόν» ζήτημα ὑπὸ τὴν γενικὴν ἢ μειονοτικὴν αὐτοῦ μορφήν οὐδόλως ἀπασχόλησε τὴν διπλωματίαν τῶν χωρῶν τῆς Βαλκανικῆς. Ἡ Ἱστορία τῶν Σκοπίων ἐρμηνεύει, ὡς συνήθως, τὸ γεγονός τοῦτο ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἐπεκτατικῶν συμφερόντων τῶν γειτονικῶν πρὸς τὸν χώρον τῆς Μακεδονίας κρατῶν, ἢ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἱστορία ἀγνοεῖ τὸ «μακεδονικόν» ζήτημα τῶν Σκοπίων, διότι ἀπλούστατα τοῦτο ἦτο ἀνυπαρκτον, ὅπως ἐπὶ ἐσφαλμένης βάσεως τίθεται τοῦτο σήμερον ὑπὸ τῆς «Ἱστορίας τοῦ Μακεδονικοῦ Ἔθνους» τῶν Σκοπίων.

IV. Τὸ τέταρτον (δέκατον τέταρτον) μέρος, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ε θ ν ι κ ὸ ς - ἀ π ε λ ε υ θ ε ρ ω τ ι κ ὸ ς π ὄ λ ε μ ο ς κ αὶ ἡ Ἑ π α ν ᾶ σ τ α σ ι ς εἰς τὴν Μ α κ ε δ ο -*

1. Ἴδὲ ἐκτενὲς βιβλιογραφικὸν σημείωμα εἰς Δελτίον Σλαβικῆς Βιβλιογραφίας 27 (1970), σ. 59-65.

2. Ἐδημοσιεύθη εἰς Glasnik τοῦ Ἰνστιτούτου Ἑθνικῆς Ἱστορίας τῶν Σκοπίων 3 (1969), σ. 103-116 καὶ ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει ἀνεδημοσιεύθη εἰς τὸ ἡμέτερον Δελτίον Σλαβικῆς Βιβλιογραφίας 28 (1970), σ. 65-82.

3. Ἴδὲ βιβλιογραφικὸν σημείωμα εἰς Δελτίον Γιουγκοσλαβικῆς Βιβλιογραφίας 1 (1971), σ. 17-32.

νία ν» (σ. 279-476), περιλαμβάνει οκτώ κεφάλαια: Τό πρώτον κάμνει λόγον περί τής Κατοχής έν Μακεδονία (σ. 279-301), τό δεύτερον περί τών άρχών τής Έπαναστάσεως (σ. 303-316), τό τρίτον περί τής εξελίξεως τής έπαναστάσεως κατά τό 1942 (σ. 317-351), τό τέταρτον περί τής άκμής τής έπαναστάσεως (σ. 353-394), τό πέμπτον περί τής γενικής λαϊκής εξεγέρσεως (σ. 395-424), τό έκτον περί τής άπελευθερώσεως τής Μακεδονίας (σ. 425-455) και τό έβδομον περί τής άπελευθερώσεως όλοκλήρου τής Γιουγκοσλαβίας (σ. 457-461). Τό τελευταίον κεφάλαιον πραγματεύεται περί τών έκδηλώσεων πολιτισμού και τέχνης κατά τήν περίοδον του άπελευθερωτικού άγώνος (σ. 463-476).

Τό μέρος τουτο άναποκρίνεται πλήρως προς τά γεγονότα τών έτών 1940-1944, διότι ένταυθα διδεται σαφής εικών τής ένεκα του β' παγκοσμίου πολέμου και τών άγώνων του Κ.Κ.Γ. δημιουργηθεισης, τό πρώτον έν τή 'Ιστορία, σημερινής έθνοφυλετικής και κρατικής ύποστάσεως εις τήν Νότιον Γιουγκοσλαβίαν, διά τής συστάσεως τής Λαϊκής Δημοκρατίας τών Σκοπίων.

Τό υπό τών συγγραφέων του παρόντος μέρους έκτιθέμενον ύλικόν άποτελεί τήν βασικην και κατ' έξοχήν πηγήν μελέτης και έρμηνείας του νέου φαινομένου τής Λ.Δ. τών Σκοπίων. Πάσα ιστορική άναδρομή εις τό άπότερον ή πρόσφατον παρελθόν προς αιτιολόγησιν τής παρούσης και έν εξελίξει εισέτι εύρισκομένης νέας καταστάσεως, όπερ φαίνεται ότι άποτελεί ένα τών βασικών σκοπών τής παρούσης 'Ιστορίας, έλέγχεται, τόσον έξ έπόψεως μεθόδου έρεύνης, όσον και άντικειμενικής έρμηνείας τών πηγών, ός άνακριβής και άντιεπιστημονική.

Γενικάί Παρατηρήσεις

'Εκ τής άνωτέρω μελέτης και κριτικής τών επί μέρους θέσεων του β' και γ' τόμου τής «'Ιστορίας του Μακεδονικού Έθνους» (τίτλος με δύο έλληνικάς λέξεις και μίαν σερβικήν), δυνάμεθα να αναχθώμεν εις γενικάς τινας παρατηρήσεις ιστορικού και μεθοδολογικού χαρακτήρος.

1. 'Από τών άρχαιότατων χρόνων δέν δυνάμεθα να όμιλώμεν περί τής «Έθνικής 'Ιστορίας τών Σκοπίων», διότι οι Σλάβοι εμφανίζονται εις τά Βαλκάνια περί τόν 6ον περίπου μ.Χ. αιώνα, ένφ οι Σλάβοι τών Σκοπίων είναι συνονθύλευμα σλαβικών φυλών, άνευ φυλετικής όμοιογενείας και συνεκτικότητος, οι όποιοι τώρα προσπαθούν να δημιουργήσουν Ιστορίαν. Καί άκριβώς διά τόν ίδιον λόγον δέν δυνάμεθα να όμιλώμεν ουτε και περί Ιστορίας τών από τών άρχών του 19ου αιώνος μέχρι του τέλους του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ουδέ και μέχρι του 1944. 'Από του 1944 και έντεϋθεν όμως δύνата να γίνη λόγος περί προσπαθείας να δημιουργηθί ουτως ή άλλως «Μακεδονικόν Κράτος τών Σκοπίων». 'Αλλά διά να διαμορφωθί τουτο εις κράτος με τήν έννοιαν ένός συγχρόνου κράτους έστω «σοσιαλιστικού-όμοσπονδιακού», καθ' ήν στιγμήν συγκρούεται θανασίμως προς τό βουλγαρικό, θα χρειασθί να παρέλθουν αιώνες. Μόνον άφού δημιουργηθί παράδοσις και έθνική συνειδησις, τότε θα ήμπορουν να όμιλουν και περί «Μακεδονικού κράτους», αλλά άνευ Μακεδονίας πάλιν.

2. 'Ο μελετητής τής 'Ιστορίας τών Σκοπίων παρατηρεί ότι ύπάρχει μία καταφανής άντίφασις εις τόν σκοπόν της:

α) 'Ενφ θέλει να δημιουργήσθι μίαν έθνικην άπαρχήν, μίαν Ιστορικην άφετηρίαν του λεγομένου «μακεδονικού» έθνους, δέν παρουσιάζει ουδεμίαν, ουτε έθνικην ουτε θρησκευτικήν, παράδοσιν τής έθνικής του πορείας από τούς μυθικούς χρόνους μέχρι σήμερα, διότι αυτά τά δύο στοιχεια, έθνική και θρησκευτική παράδοσις, είναι τό μάνα από τό όποιον τρέφεται και πορεύεται προς τά Ιστορικά του πεπρωμένα έκαστος λαός. Και αυτό παρατηρομέν όχι μόνον εις πάντα λαόν και παν έθνος, αλλά και εις πᾶσαν φυλετικήν ομάδα.

Δὲν ὑπάρχει φυλὴ εἰς τὸν κόσμον μικρὰ ἢ μεγάλη, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἔχη τὰς φυλετικὰς τῆς παραδόσεις, ἔθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς, αἱ ὁποῖαι νὰ μὴ ἀποτελοῦν καὶ τὴν πρώτην ἀρχὴν τῆς μετέπειτα ἱστορίας τῆς. Εἰς τὸν Ὅμηρον βλέπομεν ὅτι οἱ διάφοροι ἦρωες, Ἀχιλλεὺς, Ἀγαμέμνων, Ὀδυσσεύς, Νέστορ κ.λ. ἀντιπροσωπεύουν καὶ μίαν φυλετικὴν ὁμάδα, ἀλλὰ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τὰ διεμόρφωσεν ἡ παράδοσις.

β) Τοῦ «μακεδονικοῦ» λαοῦ τῶν Σκοπίων, ποῦ κεῖται ἡ μυθικὴ ἀρχὴ, ἡ φυλετικὴ παράδοσις; Καὶ ὅμως ἄνευ τῶν παραδόσεων τούτων δὲν ὑπάρχει φυλετικὴ ὑπερφάνεια, τὸ «ζῶν ὄψωρ», καὶ τότε οἱ λαοὶ, αἱ φυλαὶ ἀποθνήσκουν. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην, ὡς γνωστόν, οἱ δούλοι, διότι ἔχανον τὴν φυλετικὴν τῶν ὑπερφάνειαν, ὅταν τοὺς ἔδερον οἱ κύριοι τῶν, ἐκδικούμενοι κατέστρεφον τὰ δένδρα καὶ ἐβασάνιζον ἢ ἐφόνευον τὰ ζῶα τῶν. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ φυλετικὴν ὑπερφάνειαν ὄχι μόνον τοιαῦτα κακοουργήματα δὲν κάμνει, ἀλλὰ ἀντιθέτως εἰς κάθε του ἐκδήλωσιν ὑπάρχει ἐντὸς του ἓν ἰδανικόν, μία ἀξιοπρέπεια. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀξιοπρέπεια δημιουργεῖ τοὺς ἦρωας τῆς ἱστορίας. Τὸ «μακεδονικόν» Ἔθνος τῶν Σκοπίων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τοιούτους ἦρωας;

3. Ἡ ἱστορία οὐδέποτε ὠμίλησε περὶ «μακεδονικῆς» ἐπαναστάσεως, ὡς αὐτοτελοῦς ἱστορικοῦ φαινομένου καὶ εἰς οὐδεμίαν πηγὴν ἢ ἔργον ἱστορικόν, εἴτε ἑλληνικόν εἴτε βουλγαρικόν εἴτε σερβικόν εἴτε ἄλλο, δὲν γίνεται λόγος περὶ τοιούτου ἱστορικοῦ φαινομένου.

α) Βεβαίως ἡ ἱστορία καὶ τῶν τριῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς, οἱ ὅποιοι εἶχον καὶ περιοχὰς τῆς Μακεδονίας, θὰ ὀμίλησεν καὶ περὶ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ἐν Μακεδονίᾳ, ἀλλὰ αὐτὰ θὰ εἶναι συνάρτησις τῶν ἐθνικῶν τῶν ἐπαναστάσεων. (Πρβλ. ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ ὑπὸ τῆς παρουσίας ἱστορίας μνημονευόμενα τοπικοῦ χαρακτῆρος κινήματα τοῦ Ραζλόγκου (1876), τῆς Κρέσνας (1878), τῆς Ἄνω Τζουμαγιάς (1902), τοῦ Κρουσόβου, τῆς Κλεισούρας καὶ τοῦ Νυμφαίου (Pindlen 1903).

β) Καὶ ὅμως ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ δεύτερος τόμος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἱστορίας ἔχει ἀφιερωθῆ εἰς τὰ μνημονευθέντα κινήματα καὶ ἰδίᾳ τοῦ Pindlen, διὰ νὰ ἀχθῆ ὁ ἐρευνητὴς εἰς τὸ γενικὸν συμπέρασμα ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος ἔργου δὲν εἶναι ἡ ἐξιστότησις, ἀλλὰ ἡ μυθιστορηματικὴ καὶ φανταστικὴ μεγαλοποιήσις ἀσημάντων γεγονότων. Ἡ εἰκὼν αὕτη παρέχεται ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ β' τόμου, μὴ ἐξυπηρετοῦσα τὴν ἀλήθειαν γενικῶς, ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς τῆς ἱστορίας τῶν Σκοπίων.

4. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ β' καὶ γ' τόμου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἱστορίας διακρίνεται καὶ ἐκφράζεται μὲ ὁμῶν τρόπον τὸ πάθος τῶν συγγραφέων πρὸς ὃ, τὴν ἑλληνικὴν, σερβικὴν καὶ κυρίως βουλγαρικὴν δι' ὃ ἤκιστα παρέχει τὴν ἐντύπωσιν ἀντικειμενικοῦ ἔργου, τοσοῦτον μάλλον, καθ' ὅσον εἰς τινὰς ἐκτιθεμένους θεμελιώδεις ἀρχὰς οὐδεμία παραπομπὴ γίνεται διὰ τὴν ἀξιολόγησιν καὶ ἐκτίμησιν τούτων: ἐὰν δηλαδὴ αὐτὰ εἶναι προσωπικαὶ γνώμαι τοῦ συγγραφέως ἢ συμπεράσματα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πηγῶν. Οὕτω εἰς τὸν μελετητὴν δημιουργεῖται, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἡ ἐντύπωσις ἀνεπαρκοῦς ἐπιστημονικῆς βάσεως τοῦ ἔργου.

5. Ἀλλὰ, ἐὰν ἀπομονώσῃ τις τὰς ὑπερβολὰς, τὰς ἀντιφάσεις καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐμπαιθείας, ποῦ παρασύρουν ἀκόμη καὶ τὸν κριτὴν τοῦ ἔργου, δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἱστορία αὕτη ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἀρκετὰ νέα στοιχεῖα, ἰδίᾳ εἰς τὸν γ' τόμον, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου ἀντικατοπτρίζει τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῆς Ἀ.Δ. τῶν Σκοπίων. Ἐνταῦθα ἀξίζει νὰ ἐξαρθῆ τὸ πνεῦμα τῆς συλλογικῆς ἐργασίας ὄλων τῶν πνευματικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν δυνάμεων τῶν Σκοπίων διὰ νὰ δώσουν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐπιστήμην τὸ παρὸν τρίτομον ἔργον, μὲ ἀρίστην καλλιτεχνικὴν ἐκδοτικὴν ἐμφάνισιν.